

J. Goldenlane
FARKASTESTVÉR

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT:

- Gaura Ágnes:** *Vámpírok Múzsája (Borbíró Borbála-sorozat I.)*
Gaura Ágnes: *Átkozott balszerencse (Borbíró Borbála-sorozat II.)*
Gaura Ágnes: *Lidércnyomás (Borbíró Borbála-sorozat III.)*
Gaura Ágnes: *Lángmarta örökség (Borbíró Borbála-sorozat IV.)*
Gaura Ágnes: *Attila koporsója (Borbíró Borbála-sorozat V.)*
Gaura Ágnes: *Embertelen jó (Boriverzum és más történetek)*

J. Goldenlane: *Éjfél*

J. Goldenlane: *Napnak fénye*

J. Goldenlane: *Holdnak árnyéka*

J. Goldenlane: *Farkastestvér*

Harrison Fawcett: *Katedrális I.*

Harrison Fawcett: *Katedrális II.*

Harrison Fawcett: *Katedrális III.*

Harrison Fawcett: *Katedrális IV.*

Eric Muldoom: *Éjféli erdő*

Eric Muldoom: *Boszorkánylovag*

Raoul Renier: *Sötét álmok*

Somlói Ferenc: *A Csodák Könyve*

Szántai Zsolt: *Trigorum*

Hernád Péter: *Hollóember*

ELŐKÉSZÜLETBEN:

J. Goldenlane: *Csillagok szikrái**

Hernád Péter: *Pannónia Parancsnok**

J. Goldenlane

FARKASTESTVÉR

Delta Vision Kft.
Budapest, 2015

DELTA VISION EXKLUZÍV

Farkastestvér

Szerkesztő: Erdélyi István
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Goldman Júlia, 2015
© Delta Vision Kft., 2015
Borítófestmény © Kovács Péter, 2015
Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 395 138 5
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

I.

(vasárnap délután)

– Ezt keresed, cicababa?

– Aha! Idedobnád?

Most mit ragozzam, marha vagyok, hogy elfelejtkeztem a kocsikulcsról!

– Biztos a tiéd, kicsike?

– Persze, láthattatok, annál az asztalnál ültem, ahol találtatok.

Általában bent hagyom az autóban, de ennek a lepukkant, útmenti büfének a parkolója túl forgalmas az ilyesmihez.

– Nagyon akarod, bébi?

– Nagyon-nagyon akarod, cicuska?

Ezeknek elment az eszük?

– Most szórakoztok velem? Ide vele, haver, vagy baj lesz! – veszem el a türelmemet, és közelebb is lépek, de a menő bőrszerkóba csomagolt pasasok nem ijednek meg tőlem. Bár magasabb vagyok az átlagnál, de mégiscsak egy gizda, vékony nő, ráadásul egyedül, míg ők négyen állnak velem szemben, izmaik láthatóan duzzadnak a szteroidoktól.

Nem érzik úgy, hogy félniük kéne tőlem. Kicsit hátrálnak, szétszóródnak, már előre élvezik a mókát. A szószólójuk meglengeti a magasban a kulcsot, élesen felcsilingel a fém.

– Ha akarod, kérjed szépen!

– No, kérjed szépen, nagyon szépen, bébi!

Ezek tényleg öngyilkosok akarnak lenni!

Körbenézek, egyedül vagyunk a teraszon, csak a kőkorlát mögül, a jó négy-öt méter mélységben elhaladó betonútról hallatszik fel a gyér forgalom zaja. Még lejjebb meredek hegyoldal, itt majdnem a tengerig ér a bokros-fás meredély, és nagyon, nagyon mély, nem hangzik ide a hullámok morgása. Szóval sehol senki, és az alkonyat is nekem kedvez. A szürke félhomályban alig lehet látni, a büfé felől pedig csak pár nyomorult neon igyekszik fényt csempészni a közeledő éjszakába. Bent zene szól, az ott szórakozó vendégek sem figyelnek ránk.

Leszegem a fejem, elmosolyodom, csak hogy megmutassam a fogaimat. Kezem ökölbe szorítom, és lassú, szándékosan lassú léptekkel indulok a négy fickó felé.

– Szépen kérem. És most utoljára. Ide a kulcsomat!

Eredendően is mély hangom megkarcosodik, de a fickók nem érzik meg a veszélyt.

– Ugyan, kislány, te csak kérjél, a fenyegetődzést hagyd ránk! – nevet rám magabiztosan az egyik, ő lehet a főnök. Büdös a lehelete, de nem csoda, csak abban a negyedórában, amíg itt vacsoráztam, két feles whiskyt lehajtott. A társai dettó. És ezek akarnak megállni előttem?

Pusztán megszokásból felpislantok az égre, a hold sehol, se-baj! Egyedül is boldogulni fogok! További vacakolás nélkül felkapok egy széket, és meglengetem az orruk előtt.

– Háromnál ölök. Tehát, egy...

– Te, ez a csaj lökött – nevet fel az egyik.

- Ja, és milyen szakadt – válaszol a másik.
- ...kettő...
- Na, gyere, cica!
- Gyere csak, jól el fogunk mi szórakozni együtt!
- ...három!

És megyek. Borul az utamban álló asztal, szétrebbenek a székek, a kezemben tartott példány pedig egyenesen repül, még-hozzá a kulcsomat eltulajdonító pasas felé.

Éppenhogy csak félreugrik, de még mindig nem sejt semmit. Mielőtt elérném, odadobja a cuccot az egyik haverjának, aki készen áll továbbpasszolni, és közben nevet, élvezi a prima mókát. Nem vetődöm a kulcs után, hiábavaló vadászat lenne, négyen vannak egy ellen, körbevesznek, jó eséllyel addig szórakoznának velem, amíg kedvük tartja. De hát nem muszáj nekem velük játszanom az általuk kitalált játékot, miért ne folytatódhatna az affér az én szabályaim szerint?

Még egyet lépek előre, és lazán, nyitott tenyérrel fellököm az egyik srácot. Elterül a földön, ő már nem számít. A következő könyökkel küldöm neki a korlátnak, test csattan testen, vér freccsen az arcomba, még egy alak lehanyatlik. Már csak egy áll velem szemben, szeme tágra nyílik.

– Hogy az a... – csodálkozik seperc alatt szerteszórt haverjait látva.

– A kulcsomat! – csattanok fel, és előrenyújtom a jobbam, miközben alig odafigyelve lenyalom az ajkamról a vércseppeket.

– Hogy az a... – ismétli, de nem adok neki időt befejezni a mondatot. Már megyek, hosszú léptekkel, nyúlok, hogy elvegyem, ami az enyém, hogy törjem a csontot, szakadjanak az inak, és folyjon a vér, részegítsen édes illata!

Az utolsó pillanatban cselekszik; nagy ívben áthajítja a kulcsot a korláton, le a betonút felé.

– Itt a kulcsod, te kurva! – kiáltja, de már nem figyelek rá.

Nem gondolkodom, az automatika visz, a kulcs az enyém, kell nekem, nem hagyom veszni! Hosszú ugrással vágódom a csillagva reptülő fémvacak után, testem felfekszik a levegőbe, fülemben zúg a zuhanás szele. Semmi nem számít, csak a célt látom, és még az ugrás emelkedő ágában vagyok, amikor elérem vágyaim tárgyát, a mancsomba tapad a kulcs. Aztán észhez térek. Mit is csinállok éppen?

Repülök, de nem lévén madár, ez nem tart sokáig, vészesen közeledik a talaj, még hozzá egy betonúttal súlyosbítva. Úgy ahogy tompítom az esést, így is érzem, a vállamban valami eltört, de nincs időm tüzetesebben megszemlélni a kárt. Gurulok tovább, le az útról, a semmibe nyíló, majdnem szakadékmeredekségű hegyoldalon. Fák, bokrok ágai kapnak utánam, vadul karmolnak az arcomba, hátamba. Feslik a pólóm, szakad a bőröm, kézzel-lábbal igyekszem megállítani magam, egyelőre teljesen eredménytelenül.

Végül maga a hegy könyörtül meg rajtam: a soros bukfenc után arccal előre érkezem egy sétányra. Kavicsár száll az égbe becsapódásom nyomán, egy pillanatra azt sem tudom, mi történt, a következőben pedig fellángol testemben a fájdalom. Hatalmasat nyögök, szememet könnyek futják el, aztán csak heverek, tehetetlenül és nyomorultul.

Eh, csak ennyire vagyok képes?

Nehézkesen megmozdítom a fejem. Amennyire látom, az éjszaka még megvan, immár csillagokból is csak annyit vonultat fel, amennyi illendő tőle. A fájdalom lassan szelídtül a vállamban, térdemben, hát megtámaszkodom két öklömön, és felemelkedem. Kiköpök egy marék kavicsot, pár fogat, lassan normalizálódik a helyzetem. Rendezett sétányon heverészek éppen, igen, ez egy üdülőfalú, illetve kicsit odébb, a tenger partján van egy üdülőfalú...

Itt tarthatok, amikor lépéseket hallok, aztán hirtelen előttem terem egy kisfiú.

– Hú, ez nagyon frankó volt! – hajol az arcomba, megcsap a jellegzetes gyerekszag. – Ekkorát esni még senkit sem láttam, csak a filmekben. A néni kaszkadőr?

– Nem... – nyögöm kötelességtudóan, majd feltérdelek, elmaszatomolom arcomon a vért, a koszt, a könnyeket.

– Akkor miért ugrott le?

– Hülyeségből... – motyogom. Kinyitom az öklöm, a kulcs benne van. Zsebembe gyömöszölöm, aztán kisöpröm szürke tincseimet a homlokomból. A fejem ragad a vértől, bőven jut belőle eredendően fehér pólómra, világos farmernadrágomra is.

– Akkor is tök jó volt, majd elmesélem otthon a bátyámnak. Ő mindig azt mondja, hogy a filmekben ez csak trükk, de most már láttam, meg lehet csinálni élőben is.

Gyanakodva nézek fel a sráca. Hány éves lehet? Nyolc, tíz?

– Meg ne próbáld utánam csinálni! Trükk, és ráadásul nagyon nehéz!

– De... – kezdené megszeppenten haragvó hangomtól, ám ekkor végre segítséget kapok, befut az édesanyja.

– Azonnal menj arrébb, hagyd békén a nénit! – szól rá a gyerekre a fiatal, jól öltözött nő, és hátrébb húzza a kölyköt, aztán sajnos velem kezd el foglalkozni. – Hogy érzi magát? Jaj, de buta kérdés, hatalmasat zuhant, hogy érezhetné magát? Ne mozduljon, mindjárt hívok mentőt!

– Ne! – kiáltok fel. Ne, mentő, az nem kell nekem.

– De hát csupa vér az arca, és a lába is milyen szögben áll!

Odasandítok, milyen szögben? Nos, természetesen természetellenesben, hát megragadom, és a helyére rántom. Ismét rám szakad a fájdalom, legszívesebben ordítanék, de nem lehet. Normálisnak, sőt egészségesnek kell kinéznem, különben orvost hívnak.

– Semmi bajom, nem zuhantam, csak csúsztam. Az útról. A vér meg csak a karcolások miatt van, ezek a vacak bokrok megtéptek – magyarázom, és mivel látom az asszony szemében a kétkedést, talpra állok.

Elhatározni könnyű, megtenni szinte lehetetlen. Próbálkozást látva a nő kezét nyújtja, és ez már elég, hogy felemelkedjek. Aztán kicsit még rátámaszkodom, pár mély lélegzetvétellel normálissá szelídíttem szívem veszett kalimpálását.

– Jól vagyok – jelentem ki végül határozottan, leginkább saját magam meggyőzésére, és elindulok. Törött lábam húzom, bordáimba minden lépésnél fájdalom nyilall, de megyek. Felfelé, ahonnan jöttem. Dolgom van odafent.

– Biztos ne hívjak orvost? – hallom magam mögött a nő hitetlenkedő hangját.

– Biztos! – kiáltok vissza, és rendületlenül menetelek felfelé. Egyszer meg is csúszom, négykézlábra érkezem, de aztán ismét talpra tornázom magam. Tovább! Azok a mocskos suhancok, a piszok állatok, a szemét dögök ezt nem fogják megúszni! Hogy képzelték, hogy packázhatnak velem? Feltépem a hasukat, átharapom a torkuk, megölöm őket!

Egy örökkévalóság, amíg visszaérek az útig, pedig csak pár perc telhetett el a zuhanásom óta. Talán annyi sem.

Felpillantok, a terasz korlátjánál ott áll a négy fickó szépen sorban, és döbönt pofával lefelé bámulnak. Kicsit én is megállok, mély lélegzetet veszek, nézem őket, erőt gyűjtök.

A pillanatnyi nyugalomban józan eszem is szóhoz jut, és veszettül tiltakozik. Semmi értelme arcukba szakasztani fájdalmat szította haragomat, kulcs megvan, a többi mindegy. Taplók, de ezt miért pont én magyarázzam el nekik?

És ezzel a normális énemnek szentelt, kurta pillanat el is múlik. A szerpentin kanyarulatában kocsi fordul be, reflektora

végigsöpri az utat, lecsap rám, a ragyogó fény körülöleli tépett, véres alakomat. A sötétséget odafentről kémlelő pacákok pedig észrevesznek, és abban a pillanatban elkapja őket a frász. Sarkon fordulnak, majd eltűnnek a korlát mögött. Lelkemben magasra a csap a láz: előlem senki sem menekülhet!

Hosszú léptekkel bicegek át az úton, a teraszra vivő lépcsőn már kocogok. Odafent senki sincs, de még látom a fekete alakokat, ahogy a parkoló felé rohannak. Nem vacakolok, futok én is, teljes erőből, át a büfén. A vendégek talán utánam fordulnak, kit érdekel? A parkolót az épülettől elválasztó vaskorlátton könnyedén átugrom, de így is elkésem, egy vörös sportkocsi, fedélzetén a négy fickóval, éppen akkor indul.

Gondolkodás nélkül lépek a gyorsuló autó elé. Nem áll meg, térdemet elkapja a lökhárító, rázuhanok a motorháztetőre, fejemmel töröm be a szélvédőt, nem is teljesen önszántamból. Az autó hirtelen fékezéssel megáll, legurulok a földre, elfekszem a meleg betonon. Tovább!

Tenyereimre támaszkodva emelkedem fel, vér folyik a szemembe, vöröses maszatokon át látom, hogy ismét elindul melletttem a piros karosszéria. Gyerünk, tovább, utánuk! Nem menekülhetnek előlem, ölni akarok!

Nos, pillanatokon belül tisztázódik, nem menekülni akarnak. A böhönc fémmonstrum teli pofával nekem jön, áthajt rajtam. Még érzem, hogy a homlokom csattan a lökhárítón, majd az első gumiabroncs ripityára zúzza a felkarom, aztán elmosódik az élet.

De nyilván csak kurta pillanatokra, mert arra térek magamhoz, hogy futó léptek torpannak meg melletttem, és valaki felordít.

– Orvost! Orvost gyorsan!

„Ne!” – tiltakoznék, de egyelőre csak némi nyöszörgésre futja.

– Hívják a mentőket! – kiabál az első hang, aztán újabb lábak dobogását hallok, és még néhány bámészkodó mellénk csapódik.

– Te jó ég, ez borzalmas!

– Ért valaki az elsősegélyhez?

– Egyáltalán él még a szerencsétlen?

Naná hogy élek! Ezt prezentálandó kinyitom a szemem.

– Ne mozduljon, a mentő már úton van – biztat egy, az arcomba hajoló, idegen arc. Átfókuszálok a tiszta égre, keresem a holdat.

– Hol... Hol vannak...

– Csend, mondani akar valamit! – tágítja körülöttem a kört az idegen.

Könyökre tornázom magam, a bámészkodók pedig elhallgatnak, a beálló csendben mindenki hallja a hangom.

– Hol vannak azok a mocskok? – lihegem, aztán vért köpök, míg közönségem hitetlenkedve felzsong.

– Pihenjen, ne törődjön azokkal a huligánokkal!

– Széttört a kocsijuk, nem tudnak elmenni.

– Nyugodjon meg, kihívtuk a rendőröket.

Megnyugodni? Ezerrel felzúg a fülemben az adrenalin hajtotta vér, a zsaruk említéséből új erőt merítek. Ha valakivel nem akarok találkozni, akkor az bármiféle hivatalos közeg. Kösz, nekem egy életre elegendem van belőlük!

Ismét megpróbálom összeszedni magam, és újraindul az elpusztíthatatlan gépezet. Emelem a fejem, megtámaszkodom vérmaszatos tenyeremen, magam alá húzom a lábam.

– Ne mozduljon! Lehet, hogy súlyos belső sérülései vannak!

– fogna vissza az idegen férfi, de úgy lököm félre, hogy elveszti az egyensúlyát, és lehuppan a betonra.

– Megölöm őket!

Tovább! A lábamban ég a tűz, a szemem káprázik, minden lélegzetvétél fáj, és vér folyik az államon. De felemelkedem, és belebámulok az engem bámulók arcába. Tágra nyílt szemek lesik a mutatványom, pislogás nélkül nézek vissza, meghökölnek tekintetem láttán. Tágul a kör, a segítőkész szavak elapadnak, mindenki nézi a csodát.

Nem érdekel, a tekintetem körbekapom, a srácot keresem, aki áthajtott rajtam vérpiros kocsijával. Jól láttam az arcát, egy hosszú pillanatig összekapaszkodott a szemünk, amikor elcsapott. Az övé hideg volt, az enyémben talán zöld lángok égtek, nem számít, túléltem. Vajon ő is túléli a haragomat?

Könnyen meglelem. A parkoló másik oldalán áll, kocsija felkenődve az országútra kivezető, éles kanyar külső ívére. Társai körbeveszik, hadonászva magyaráz, és felém fordítja a fejét, amikor ránézek. Pusztuljon! Előbb még bicegő, tört ritmusú léptekkel indulok felé, szempillám sem rebben, fogva tartom rémült tekintetét, aztán gyorsul a tempó, ahogy összeforrnak a csontok, múlik a fájdalom.

Tőle jó kétlépésnyire torpanok csak meg, mély levegőt veszek, megérezem a szagát, amibe az agresszió mellé vegyül a töprengés és az aggodalom is, hát várok, nem ugrom neki a torkának. Várom, mert eszembe jut az az átkozott éjszaka, akkor is ölni akartam, most hátha mégis másként alakul a játék, hátha, hátha...

A pillanat megfeszül, ő veszti el előbb a fejét.

– Hülye liba, mi a fenének léptél be élem! – ordítja, mire elszakad bennem valami.

Könnyen ütök, csattan az öklöm az állán, nyikkanás nélkül lehanyatlik. Most már tényleg félelmetes csend nehezedik ránk. Az emberek tátott szájjal bámulnak, és önkéntelenül is félrehúzódnak mellőlem. Körbepillantok, félelem rebben a szemek mélyén, félelem tőlem és a hihetlentől. Látszik rajtuk, hogy nem

tudnak mit kezdeni alvadt vér mocskolta ruhámmal, a tekintetemben csillogó zöld fényekkel. Nem tudják összeegyeztetni a kocsit elütötte halottat a most előttük álló, dühében már lassan vicsorgó alakkal.

– Eh, fenébe, jöjjenek azok a zsaruk! – csattanok fel hirtelen, ezt sem fogom megúszni!

El innen, mielőtt kitör a pánik! Sarkon fordulok, és visszasietek a kocsimhoz, aztán az oldalához dőlve, karba font kézzel várom be a jardot.

II.

Egy rendőrautó és egy mentő érkezik, lehunyt szemhéjamon keresztül is érzékelem a kék fények tompa lüktetését. A zsaruk szétszóródnak, kérdezősködni kezdenek, és az orvosok sem engem abajgatnak. Szerencsére jut nekik más feladat: az általam leütött srácot veszik gondjaikba. Visszaédesgetik az öntudatát, aztán bevágják a mentőbe, és már viszik is a kórházba. Állkapocstörés, agyrázkódás, ilyesmik fognak a kórlapjára kerülni.

Közben a rendőrpár is végez a vendégek meg a maradék három vagány kikérdezésével, és végre tudnak időt szakítani rám is, mindketten felém indulnak. Gyanakodva szemlélem őket szemembe kócolódott tincseimen keresztül. A bizalmatlanság kölcsönös, hiszen ők egyelőre még csak a vagányok által elmesélt verzióját ismerik az estének, tehát komoly előítéletekkel és fegyverükön nyugtatott kézzel közelítenek meg.

– Az iratait! – vakkantja felém a fiatalabb, láthatóan a legrosszabbra is felkészülten. Vajon mindent elhitt, amit meséltek rólam?

Lassan behajolok a kocsi leeresztett ablakán, kiveszem a jogsimat, és felé nyújtom. Óvatosan átveszi, futólag megszemléli, aztán átadja a papírt a társának. Az már alaposabban megvizsgálja, majd rám néz, összeszűkül szemmel méreget. Ő idősebb, és ez reménnyel tölti el a szívem. Ő bizonyosan fenntartásokkal hallgatta a sportkocsis fickók meséjét.

– A kisasszony Christina Hunter? – szólal meg végül, és közben kutatón az arcomba néz. Kellemesen mély hangja és szolid dezodorszaga van.

– Igen – bólintok.

A zsarú picit habozik, aztán csak felteszi a szokott kérdést.

– Esetleg... rokona Karl Hunternek?

Elmerengve bólintok.

– Az apám.

A zsarú kicsit emésztgeti a hallottakat, végül ő is bólint.

– Nos... ismerem az édesapját – mondja csendesen, aztán kis szünet után hivatalosabb hangon folytatja: – Elmondaná, hogy pontosan mi történt?

– Hazafelé tartottam, és közben beültem ebbe a büfébe, vacsorázni. Ez a négy srác pedig belém kötött. Elvették az itt felejtett kulcsomat. Bennem meg kicsit felszaladt a pumpa, és talán valamivel agresszívebben reagáltam a kelleténél. Ennyi – foglalom össze az eseményeket tömören. Ez tulajdonképpen igaz. Agresszív voltam, agresszívebb a kelleténél.

De ez alkalommal nem magamtól, kiprovokálták belőlem. És nem öltem meg senki! Nem tettem semmi visszafordíthatatlant. Élnek, azok a törött csontok meg csak összeforrnak!

Én legalábbis ezzel védekezem saját magam előtt, és nyilván az idős zsarú is talál nekem valami mentséget, mert kis habozás után visszaadja irataimat. Fiatalabb társa ugyan közbeszólna, de az öreg leinti, és tovább kérdez:

– Megsérült?

– Nem – mosolyodom el, remélhetőleg őszintén. – Ez csak horzsolás – simítom végig a homlokomra száradt vért.

A zsarú ezt a hazugságot is elhiszi, nem mintha hihető lenne, egyszerűen csak mert Karl Hunter lánya mondja.

– Nos... holnap majd legyen olyan kedves bejönni a rendőrségre, elintézni a formaszájakat. Addigra feltehetőleg mi is tisztábban látjuk az eseményeket, és a benti kollégák majd megteszik a megfelelő intézkedéseket... – mosolyog rám vissza kényszeredetten. Tehát mossa kezeit, és a főnökeire hagyja, döntsenek belátásuk szerint.

Köszönöm, apám!

– Akkor most elmehetek? – kérdem, és bár a fiatal tiltakozna, az idősebb rábólint.

– Elmehet. És... a jövőben legyen óvatosabb, kisasszony!

– Ámen – suttogom, de már csak magamnak.

Habozás nélkül besiklom a kocsiba, felcsapom a fényszórót, és nekifeszülök a gázpedálnak. Ezerrel vágok neki a szerpentinnek, a lehúzott ablakon besüvölt a szél. Ordítson csak, ha már én nem tüvölthetem bele minden bánatom a végtelen éjszakába! Az este közben végleg kiszorítja a nappalt, az ég még két árnyalattal komorabb lesz, de se baj! Hol van ez még a hangulatomtól?

És ráadás képpen még az állkapcsom is iszonyúan fáj, ahogy szépen, sorban újránőnek a földbe csapódáskor kitört fogaim.

III.

Alig negyedóra múlva beérek a városba, a narancsszín neonlámpák fölém hajolnak, és magával ragad a forgalom. Nehéz benzin-

gőz terpeszkedik a nappali forráságot visszasugárzó utcák felett, fülledt az éjszaka, és bűdös is. Csak akkor lazul egy kicsit a tudómrre telepedő nyomás, amikor kiérek a lakótelepre.

Égig érő betonszörnyek magasodnak fölém, keskeny, parkolókkal szegélyezett utakon gördülök végig, gigászi épületek közé rejtett, kitaposott fűvű játszóterek, padcsontvázakkal ékes járdák kísérnek. Körülbelül egy vigasztaló van a látványban: ez még egy atomtámadás után sem fog rosszabbul kinézni.

Sóhajtva parkolóhelyet keresek a lakásomat rejtő panelkaptár közelében, aztán leállítom a motort. A tömbház kapuja előtt pár srác lebzsel. Néhányan a padok támláján ülnek, mások motorjaik nyergében feszítenek. Mindannyian divatos bőrcuccokat hordanak. Érdeklődve figyelik érkezésemet, fémszegecses ruháikon megvillan a fény, a szájuk sarkában lógó cigikből magásra száll a füst. Nem fukarkodnak a megjegyzésekkel, míg áthaladok közöttük.

– Nahát, srácok, tuti lemaradtunk valami tápos tömegverekedésről! Benne lesz az esti híradókban, ugye? – szegezi nekem a kérdést az egyik.

– Hol az a fodrász, aki ilyen eszméletlen tépett frizurát csinál? Nekem is kell egy, bár a hozzá tartozó művérfestés egy kicsit túlzás, nem? – mélézik a másik.

– Á, dehogy, nem tudtad, hogy megint divat a szakadt, kopott farmer meg a betört orr? – jegyzi meg a harmadik. Valaki még füttyent is egyet a háttérben.

– Ó, hagyjátok abba! – szakad ki belőlem, és megállok, feléjük fordulok. Mára kezd elegendem lenni a világból, kezem lassan ökölbe szorul.

– Jó, jó, Chris, nem kell mindent mellre szívní! – védekezik az előlépő Ricardo, a bandavezér. – Te már eredendően ezt a dizájnt választottad a katalógusból, hát mit szívassunk vele?

– Dögölj meg! – mordulok rá, csak a lelkem mélyén marad egy tüske, igaza van a srácnak. – Dögöljtek meg!

– Kéréseid parancs, élünk és halunk érted! – válaszol Ricardo. Társai szentelen pofával bólogatnak mellé.

Tulajdonképpen jó fejek. Fél éve ismertem meg őket, már a beköltözésemet követő első napon, és bár én nem erőltettem, de megdöbbenő sebességgel a haverjaim lettek. Ha akarnám, talán már bandatag is lehetnék, de persze eszembe sincs rájuk hozni a nyomomban loholó halált. Így részemről fenntartásokkal fogadom a közeledésüket, ők pedig rendszeresen nem néznek hülyének, amivel nagyjából egyedül vannak milliós szülővárosomban.

Ezenfelül pedig jó érzékük van hozzá, hogy mikor nem érdekes ingerelni. Most is világosan látják, hogy morc a hangulatom, hát nem cikiznek tovább.

– De komolyan, ha valami állat beléd kötött, csak add meg a címet, és holnapra törlesztjük a számlát! – biztosít a lovagias Ricardo.

Kedves tőle, de nem szorulok rá, hogy bér munkába adjam a problémáimat. Én már törlesztettem...

– Kösz, nincs rá szükségem, bár ha nagyon segíteni akartok, elvihetitek az autósóba a kocsimat. Ez nektek való munka, és a gépre is ráfér egy kis fényezés – mosolyodom el gúnyosan, aztán bemegyek a lépcsőházba.

– Ahogy elnézem, egy komplett motor- és alvázcsere is ráférne, de hát milyen állapotban is lehetne egy nő vezette autó! – kiabál utánam Ricardo, aki már csak pozíciója miatt sem hagyhat bármi beszélést megválaszolatlanul. Így elkerülendő a végtelen szópárbajt, némán teszem be magam mögött a kaput.

Feketén ölel körül a panelház penészszagú sötétsége.

IV.

Persze sem a lift, sem a világítás nem működik, így gyalog és kriptasötétben kell felcaplatnom a nyolcadikra. Előkapom a lábtörő alól a kulcsot, és benyitok. A kellemes otthoni szagok megnyugtatóknak, mindössze a mosogató felől áramlik valami gyanús bűz, de ezt is megszoktam már. Lerúgom a sarumat, levetkőzöm, és kis hezitálás után a „nagyon szennyes” kupacba dobom véres, szakadt ruháimat. Aztán beállok a tus alá, és megeresztem a hideg vizet.

A lakásom ócska, lepukkant és kicsi. Egy szoba, plusz egy fürdőszoba meg egy aprócska konyha. De minek is több? Ez is alig van bebútorozva. A szobában van egy agyonszagotott matrac, rémálmaim nyomán tépett karomnyomokkal, egy pokróc meg a szanaszét szórt ruháim. Ja, meg a konyhában áll egy asztal, két székkal. De tényleg ez minden.

Tusolás után megszemlélem, mi emlékeztet délutáni ámokfutásom részleteire. Már csak pár fehér heg látszik az egészből, és hamarosan azok is be fognak olvadni a régebbi sebhelyeim közé. Azt, hogy a fejemmel mi lett, nem nézhetem meg. Nincs tükröm.

De úgy általában, mit is mutathatna? Magas, girhes nő szokatlanul széles vállal, hosszú végtagokkal. Az arcomra tehető legpozitívabb jelző még az, hogy „érdekes”. A hajam szürkésbarna, a szemem pedig lehetetlenül sötétzöld, jobb pillanataimban talán kicsit csillogó. Hát érdemes ezt nézni? Nem nagyon. Ez volt az egyik döntő érv, amikor kidobtam a tükröt a lakásból. A beköltözésemet követő első fél percben.

Bár ennek vannak hátrányai is, most például csak az ujjaimmal tapogathatom végig, hogy mi maradt a fejből, de hamarosan elégedetten hagyhatom abba a vizsgálódást; megvan, épen, egészben és egyelőre a helyén. Ezen túljutva felkapom a hálóingnek használt mauglis pólómat, aztán kicaplatok a konyhába.

Pusztá megszokásból bekukkantok a hűtőbe, persze semmi változás. Minden megvan benne, legfeljebb egy kicsit tovább ért az a darabka sajt. A túró meg mintha menekülne mellőle... No, mindegy. Az tény, hogy mindketten roppant büdösek, hát becsapom a hűtőt, és kiveszek egy félkilós marhahúskonzervet az asztal alatti nejlonzásból. Aztán eszem, gyorsan, mohón. A harmadik konzerv után abbahagyom. Nem mintha jóllaknék, egyszerűen egy napra elég ennyi tartósítószer.

Az esti rutinprogram végén gyors, gépies fogmosás következik, végül leoltom a villanyokat, és ledőlök a matracomra. Magamra rángatom a pokrócot, és megpróbálok elaludni.

Sokáig forgolódom, de aztán elmosódik körülöttem a szoba, friss illatok csapnak az orromba. Avarszag, az éjszakai erdő aromája. Fenyegető sötét vesz körül, a bozótban árnyak lapulnak, zöld szemek villannak meg. És megmozdul az éjszaka, farkasok lendülnek elő a semmiből, utánam vetik magukat.

Futnék, de mély sárban gázolok, lassú minden mozdulat. A félelemtől megbicsaklik a lábam, már lépni is alig tudok. „Várj meg!” – sziszegi mögöttem egy fájdalmasan ismerős hang, nem is olyan messziről. „Soha!” – kiáltanám, de valami összeszorítja a torkom.

Saját nyögdecselésemmre ébredek. Uramatyám! Ez mindig így lesz? Hát sosem feledem el azt az átkozott, átkozott éjszakát? Letörlöm homlokomról az izzadságot, aztán fordulok egyet, szemembe vág az ablakon besütő, ezüstös holdfény. Holdtestvér, mit akarsz még?!

Ujjaim karmokká görbülnek, ahogy belebámulok a vékonyka sarlóba. A matrac szövete nem sokáig tart ki, szakadás éles hangja reccsen, és ez visszahoz a valóságba. Elkapom a szemem a holdról, felpattanok, és elkezdek sétálni. Fel és le, oda és vissza, monoton, gyors ütemben. Pár forduló után megállok, nagyot csapok a levegőbe. Eh, ennek az éjszakának már úgyis lőttek!

Hát felöltözöm, lábszárközépig érő, laza vászonnadrágot, és nálamnál két számmal nagyobb pólót veszek. Sarum szíjával vacakolok egy kicsit, idegességemben persze görcsre kötöm, de nincs türelmem kiigazítani, jó lesz így is! Aztán távozom.

A kulcsot bevágom a helyére, a lábtörlő alá, és futok le a földszintre. Ricardóék már elkotródtak a kapualjból, de ez nem csoda. Talán hajnali kettő vagy három felé járhat az idő.

Odakint fejbe vág a hűs, tiszta levegő, de most ez sem érdekel. Futva indulok neki világnak, hamarosan visszább húzódnak a panelépületek, fák borulnak fölém, a lábam alatti betont felváltja az apró szemű kavics. Kihalt, megtépett parkban rohanok, sötét árnyakként suhannak el mellettem a vak lámpaoszlopok. Végül, nagy sokára megállok, lihegve támaszkodom neki egy pad beton oldalának.

Lassan letörlöm az arcomról az izzadságot, és végre körül tudok nézni. Fülelem körberadarozik, beleszimatolok a levegőbe. Saját szagomon túl érzem az éjszakai város vad illatát, hallok a park másik oldalán álló diszkókból kiszüremelő, monoton ütemű zenét. Ott most is zajlik az élet, autók járnak, emberi kacagás hallatszik.

Nos, igazából ez nem érdekel. Lelkem ugyan még nem nyugodott meg, de talán elfáradtam annyira, hogy aludni tudjak. Megfordulok, és zsebre vágott kézzel elindulok hazafelé a kihalt sétányon. Felsandítok az égre, Holdtestvér még mindig csúfondárosan vigyorog rám. Essen beléd a fene, hogy hagynál már egyszer és mindörökre békét nekem! Persze nem veszi komolyan

a fenyegetésemet, játékosan el-elbújik a fák lombjai között, de aztán újból és újból előbukkan, rám nevet.

Sarumba kavics szorul, beletörődötten megállok, leguggolok, kipiszkálom. Aztán úgy maradok, kétrét görnyedve. A langyos levegő olajszagot hoz, nem is gyengén. Lassan körbenézek, és észreveszek egy motort a sétány mellett, a bozótba döntve.

Nocsak, gondolom, miközben óvatosan odasétálok. Lehet, hogy az imént olyan vak voltam, hogy lazán elrohantam mellette? Vagy csak most került ide? Ujjam hegyével megérinteném a kis piros robogó motorját, de az utolsó pillanatban megállítom a kezemet. Innen is érzem, hogy forró. Tehát nemrég még járt.

És vajon hol lehet a tulaj? Körbenézek, a bokrok titokzatosan susztorognak, minden rosszat ígérve. Holdtestvér nem bírja a feszültséget, felhőfüggönny von ezüst arca elé, magamra hagy. Jellemző! Ha valamiben segíthetne, akkor nyomban eltűnik!

Még egyszer lehajolok a gép mellé, és körbeszimatolok a földön. Nem kell nagyon megerőltetnem magamat, hogy megérezzem a vérszagot. A tarkómon feláll a szőr.

Talán ha fél másodpercet tétovázom, aztán a földre szorítom az arcomat, mélyen belélegzem a vér illatát, és elindulok a nyomában. Persze semmi közöm hozzá, de érdekel, miféle nagyragadozók vadászatnak a lakásom közvetlen közelében.

Leszegett fejjel, mélyen előredőlve követem az édes illatot, néha megállok és hallgatózom. Fülelem önkéntelenül is meghegyesedik, felerősítve az éjszaka neszeit, ujjaim végén előbb csak megvastagodnak a körmök, majd szürke karmokká nyúlnak. Ajkamat magabiztos mosolyra húzom, nyelvem végigfut csillogó fogsoromon, amikor végre megérezem, közel a zsákmány.

A bozót kitisztul előttem, apró tisztás szegélyére érkezem. Beleolvadok a bokrok közötti árnyékokba, egy vagyok a sötétséggel, ahogy megállok és figyelni kezdek.

Odakint, a letaposott, kikopott gyepen három fazon ver egy negyediket. Tompa nyögések, csattanások, vérszag. Persze, semmi közöm hozzá. Csak szemlélődöm. Kis idő múlva Holdtestvér előbújik a felhők közül, rám nevet, vele egyszerre lépek ki a bokrok takarásából. Senki sem vesz észre.

Tompán felmordulok, a három fazon egyszerre fordul felém. De tudom, érzem, nem látnak semmit, vakok, süketek, senkik hozzám képest! Árnyék vagyok az ezüstös holdfényben, könnyedén lépek az egyik mellé, elkapom a nyakát, lelököm a földre, a hasába térdelek, ököllel vágom arcon. Hegyessedő szemfogaim szétfeszítik megnyúló állkapcsomat, ám mielőtt átharapnám a torkát, egyik társa magához tér, oldalamba vág a kezében tartott bottal.

Fordulok, elsöpröm, hasad a pólóm, ahogy nem e világi izmaid megfeszülnek. Ketten akaszkodnak rám, kés villan, egyet lecsapok, a másik belém mar a fegyverrel, újra és újra, a fájdalom meglassít, de végül elkapom és eltöröm a kezét. Kiált, majd elhallgat, ahogy arcul csapom. Holdtestvér biztatóan rám kacsint, aztán hirtelen eltűnik a felhők között.

Egyedül maradok a tisztáson, egyedül a néma csendben. Mit is csináltam, nézek végig hökkenten a gyepen heverő testeken, ám mielőtt belegondolhatnék, gyomromba markol a fájdalom.

Szememet elfutják a könnyek, karikává görnyedek, elvesztem az egyensúlyom. Összerogyok, kínomban belemarok a kiszik-kadt anyaföldbe, fűcsomók maradnak az ujjaim között. Görcsös mozdulatokkal tapogatom a hasam, igen, tényleg gyomron szúrtak. No, nem sokszor, talán négyszer, az ötödik tényleg csak egy karcolás! Kevés ez elpusztíthatatlan testem elpusztításához!

Nem kell sokat várnom, hamarosan megenyhül a fájdalom, lassan elapad a sebekből szivárgó vér. Végül hanyatt fekszem, és hagyom, hogy a langyos esti szél felszárítsa a könnyeimet.

Mit is csináltam? Nehézkesen felülök, körbenézek. Négyen fekszenek körülöttem, négy eszméletlen vagy talán halott ember.

Dühösen lököm talpra magam, idegesen járok körbe közöttük, de mindnek lüktet a pulzusa, légzésük nem egyenletes, de van. Még nem történt semmi visszafordíthatatlan! De holnap? Mit fognak holnap mesélni? Látták a karomon kiütkező szört, karmaimat és agyaramat? Látták nem e világi arcomat, vagy csak egy sötét alakot, aki letarolta őket? És a negyedik?

Gyorsan odalépek mellé, ő is eszméletlen. Most eszméletlen, de végig az volt? Dühösen töröm a fejem, mintha rémlene, hogy amikor kiléptem a bokrok közül, még magánál volt, sőt figyelt és észrevett! Mellétérdelek, még egyszer megvizsgálom, immár sokkal figyelmesebben.

Fiatal, vörösés hajú férfi, tulajdonképp nagyon érdekes illatú, és nyilván jóképű is, ha épp nincs félig agyonverve. Jelenleg viszont embernek is alig néz ki, az egyik lábát kissé szétverték, ruháját összemocskolta az orrából, szájából szivárgó vér.

Megerintem a nyakát, aztán alaposan megnézem az arcát. Vörös a szemöldöke, sőt a szempillái is. És vajon milyen lehet a tekintete? Igen, egy pillanatra felém fordult, akkor ezüst villant benne, a hold ragyogásának visszfénye, de milyen lehet nappal? Jó lenne megnézni, alaposan, hogy láthassam mögötte a lelkét is, és úgy sejtem – talán érdekesen idegesítő illatából, vagy pusztán Holdtestvér suttog a fülemben, ki tudhatja? –, hogy lenne időm alaposan megszemlélni, Ő hosszan, hosszan nem kapná el a tekintetét, ha egyszer összetalálkozna a pillantásunk... .

Eh, de ez szintiszta ostobaság, megkoronázása a mai napi veszettségemnek, egy eszméletlen fickó felett arról álmodozni, hogy milyen lehet a szeme! Illetve négy eszméletlen fickó van jelen, akiből hármat én csaptam le, tehát nincs mese, cselekednem kell, méghozzá ember módra, józan ésszel.

Ennek jegyében gyorsan felegyenesedem, és immár teljesen hideg fejjel átkutatom áldozataimat. Papírokat nem találok náluk, ám az egyik fickó belső zsebében szupermenő, ultramodern telefont lelek. Reklámokból ugyan nem vagyok perfekt, de úgy sejtem, ez éppen most a legújabb modell, ára közvetlenül Holdtestvér mellett feszít, a csillagok között. Nohát, nohát! Kicsit megszaglászom a pacák arcát, tisztán érződik az izzadságszag alatt valami finom, márkás arcvíz illata. Hát, kutya legyek, még-hozzá palotapincsi, ha ez egy egyszerű, út menti vagány! Persze, nekem ugyan mindegy.

A pólómon keresztül megfogva felveszem a mobilt, és hívom a mentőket. Gyorsan megadom nekik a négy ronggyá vert fickó koordinátáit, megemlítem, hogy akár a zsarukat is hozhatják, aztán figyelmen kívül hagyva a fiatal leányhang szerény személynem iránti érdeklődését, bontom a vonalat.

Lassan kocogva távozom. Ami most jön, az már nem rám tartozik. Ma már többet foglalkoztam a zsarukkal, mint ami egészséges, még egyszer nem óhajtok összefutni velük. Hagyom, hogy elnyeljen az éjszaka.

V.

(bétűző reggel)

Másnap későn kelek, nyomott kedvvel és kicsit összetörten. Mit is csináltam tegnap? Lassan felderengenek az emlékek, a fémcsíkot húzva repülő kulcs, verekedés a parkolóban, majd este a park, a vérszag, a hold ezüst fénye. A részletek nem érdekelnek, azok nélkül is utálom magam. A másik oldalamba fordulok, és a fejemre húzom a takarót.

No, de hát az élet nem áll meg, nekem ma például rendőrségre kell mennem, jut eszembe rövid önmarcangolás után, így végül csak összekapom magam. A reggelit mellőzöm, aztán jelképes mosakodás, majd tiszta pólót meg nadrágot húzok, és lekocogok a ház elé. Ahol megtörik lendületem, és egy ideig tanácstalanul ácsorgok egy üres parkolóhely előtt. Pedig fix, hogy tegnap este itt tettem le a Fordot! Tuti!

De sehol semmi. Mögöttem két hátitáskás kisiskolás siet el, kicsit arrébb nagymamaküllemű öregasszony sétáltat valami ölbet. A kutya megugat, de nem törődöm vele, a gazdája elrángatja a közelemből. Körbekémlelek, ám nem és nem látom meg a kocsimat a parkoló autók hosszú sorában. Nos, nagyon úgy tűnik, hogy ellopták.

Megvonom a vállam. És? Mi értékes volt benne? Aztán megfagy a vér az ereimben. A kazettám! A kedvenc! Mit kedvenc, az egyetlen! A piszok autótolvaj, hogy a nyüvek nyuvasszák meg!

De hát mit lehet itt tenni? Jól ismerem a zsaruk statisztikáit, a lopott járgányok közül lényegében csak az kerül meg, amit a tulaj hajlandó visszavásárolni. Én nem tartozom ezek közé. Amúgy is, valljuk meg őszintén, az a kocsi nem volt több, mint egy nagy rakás ócskavas! És momentán nem sietek sehova. Meg milyen egészséges dolog is a gyaloglás!

Erőszakoltan könnyed léptekkel távozom, majd hamarosan futásra váltok. Amíg el nem hagyom a lakótelepet, addig még csak megy a dolog, de amint beljebb érek! Körülzsong a tömeg. A levegő megtelik az emberek szagával, izzadság, dezodorok, benzinbűz, meg különféle illatszerek dús repertoárja vonul el érzékeny orrom előtt, fülemet megtömi a fecsegés, az autók monoton hörgése. Magas házak alatt, csicsás üzletek előtt rohanok el, és igyekszem nem észrevenni mellettem futó tükröképmet a neonizzással villogó kirakatokban. Ragyognak a reklámfények,

megszédít a város. Erős hányingerrel küzdök, mire elérem a fő-fő zsaruzékhelyet.

Légkondival tartósított hideg fogad bent. Körbenézek a vadítóan modern, kék-fehérben játszó előtérben, aztán határozott léptekkel odasétálok a porta szerepét betöltő pulthoz. Nincs sor, egy egyenruhás nő azonnal felém fordul. Gyorsan előadom a mondókámat, hogy egy tegnap esti incidens, meg formaságok, és igyekszem közben kedvesen mosolyogni. Hiába strapálom magam, ennyi erővel egy turmixgépből is megpróbálhatnék emberi érzelmeket kicsikarni. A nő szenvtelenül néz rám.

– Neve? – kérdi kifejezéstelen hangon, miközben megigazgatja a kontyát.

– Christina Hunter – felelek bátortalanul, de a szokott kérdés elmarad, ő nem hoz összefüggésbe az apámmal. Tulajdonképpen örülök neki, aztán magával ragad a hivatal gépezete. A nő megmondja, hogy hova kell mennem, kit kell keresnem. Megköszönöm, és otthagynom.

Szórakozottan beállok a liftre várók közé, de amikor kinyílik a fülke ajtaja, gyorsan meggondolom magamat. Tükörfalú üvegkalicka, teletömve emberekkel. Köszönöm, ebből nem kérek! És nincs is olyan magasan az a tizenkettedik!

Hát hagyom a francba a liftet, és nekivágok a kihalt lépcsőháznak. Senkivel sem találkozom felfelé menet, lépteim visszhangot verve kongnak a falak között. Amikor felérek, kicsit bóklászom a pasztellszínű folyosókon, de gyorsan meglelem a nő által említett szobát. Határozottan kopogok, és választ sem várva belépek.

Az első, ami feltűnik, az a panoráma. A szemközti falon lévő ablak mögötti távolság, a nagy, kéklő semmi. Ebből a magasságból nemhogy elviselhető, de szinte szép a város, a toronyházak rengetege mögött megcsillanó tenger, balra meg a látóhatárt elzáró

hegyek. Ám egy pillanatnyi kihagyás után visszatérek a jelenbe, és felmérem a szobát is.

Ultramodern bútorok, az íróasztalon monitor, mögötte civil ruhás, de katonafrizurát viselő pasas. Nyakkendője pedánsan megkötve, zakója kigombolva, ahogy kell. Hökkenten néz rám, én felvillantom egy mosolyt, és megpróbálom a lehető legkisebbre összehúzni a szemfogaimat.

– Jó napot! Egy tegnap esti ööö... baleset ügyében jöttem, a portáról irányítottak ide! – kezdem.

Bizonytalanul méreget, idegesítően szűrős a pillantása. Van egy olyan gyanúm, hogy kemény fickó lehet. Vajon hajlandó lesz annyit szépíteni a tegnap történeteken, hogy baj nélkül megússzam?

– Jó napot! – biccent felém, aztán elhadarja a nevét. Én is előadom a részleteket, erre felderül, láthatóan leesett neki, hogy mit akarok.

Műanyagba bugyolált aktát vesz elő, és hellyel kínál az asztal ezen oldalán, egy középkenyelmes forgószékekben, majd roppant hivatalosan folytatja. Felveszi adataimat, aztán nekilát gépbe verni a vallomásom.

– Hát, először is ottfelejtettem a kulcsom a büfé teraszán. A kocsimnál vettem csak észre, és rögtön visszafordultam érte – kezdek bele óvatosan a sztoriba.

– Akkor a négy fiatalember már ott volt.

– Ott.

– És náluk volt a kulcs.

– Náluk.

– Hogyan viselkedtek? – kérdi a pasas, és kedvesen rám mosolyog.

Kicsit mérlegelem a helyzetet, beleszámolva ezt a gesztust is, aztán úgy döntök, megpróbálom egy kicsit barátságosabbra színezni a meglehetősen dicstelen történetet.

– Elég agresszíven viselkedtek – dobom be merészen.
– Esetleg kötekedtek? – kérdi még mindig kedves arccal.
– Igen.
– Azt is mondhatnánk, hogy azok a fiatal emberek egyértelműen provokálták magát.

Picit belegondolok.

– Tulajdonképpen mondhatnánk.
– Tettelesen, igaz?
– Igaz – bólintok elszántan, még ez is igaz, bár már csak a megfelelő szemszögből nézve. – A fejem felett dobálództak a kulccsal, és közben szidták az anyámat.

– Akkor azt írom, hogy tettelesen provokálták, és közben sértegették, mondjuk egyértelműen rasszista módon, rendben?

Rendben. Rasszizmusról ugyan szó sem volt, ám sejtem, miért ezt a kitételel használja. Ez manapság a legdurvább pont, amivel az egyszerű huliganizmust és randalírozást súlyosbíthatni lehet. De a fickó habozás nélkül írja be ezt is a gépbe. Azaz csal, többet is, mint amire szükségem van, sőt annál is többet, mint amit pusztán az apám említésére megtennének nekem. Furcsa, hogy valaki ennyire jót akar nekem!

– És a parkolóban?

Vajon meddig terjed az ürge jóindulata? Visszafoghatatlan vágyat érzek, hogy kipróbáljam!

– Már elindultak, én pedig integetve igyekeztem megállítani őket, kifejezetten nem az útjukba állva. A sofőr viszont félrerántotta a kormányt, elcsapott, majd továbbment, és ha nem kenődik fel a kanyar külső ívére, akkor el is húz a fenébe – dobom be, de a szeme sem rebben.

– Tehát szándékos gázolás cserbenhagyással, igaz?

– Igaz – bólintok, immár kissé aggódva, ennyi segítőkészség már gyanús. – De utána én voltam a hibás! Amikor végül csak

szembekerültem vele, elvesztettem a fejem, és leütöttem. Ez tény-
leg az én hibám! – visszakozom, ám feleslegesen.

– Ezt talán nem kéne ennyire részletezni – javasolja az ürge,
én meg egyre rosszabbul érzem magam.

Ám mit lehet itt tenni? Ráhagyom, és utána már nincs problé-
ma, az általam unalomig ismert procedúra befejeződik. A pasas
kitölt még pár hivatalos rubrikát, végül kinyomtatja, és a kezem-
be adja a kész irományt.

– Kérem, olvassa át, és ha nincs kifogása, akkor írja alá. Itt
– mutatja.

Mivel frusztrál a szitu, nem vacakolok sokat, helyből alákapar-
rintom a nevem. Aztán visszanyújtom a lapokat. Hökkenten néz.

– Biztos mindennel egyetért, ami benne van? – kérdi.

– Igen – biccentek, és fel is állok. Most már ne akarjon visz-
szakozni, ha eddig az én érdekeemben hazudott!

– Tehát elolvasta, hogy Joel Park feljelentette önt gyilkossági
kísérletért.

Pislantok kettőt. Ezt nem varrják a nyakamba, szó sem volt
ott gyilkossági kísérletről, csak pofán vágtam a srácot, hát meg-
vonom a vállam.

– És? Ez nyilvánvalóan baromság, több tanú van ellene. Én
bírom a rendőrségben – teszem még hozzá kényszeredetten, és
elhatározom, hogy ha még egy ilyen nyálas baromság kicsúszik a
számon, akkor kint leköpöm magam.

– Persze, de... tudja, hogy ki az a Joel Park?

– Nem, de hát a törvény előtt mindenki egyenlő, igaz? – foly-
tatom kedélyesen. Mit leköpöm! Felpofozom!

– No igen. De Joel Park, akinek ön eltörte az állkapcsát,
igen... hm... hírhedt üzletemberekkel áll rokonságban. Az édes-
apja egy jó nevű mulató társtulajdonosa, egyik nagybátyjának
pedig a szórakoztatóipar egyéb területein vannak érdekeltségei.

Erős a gyanúnk, hogy nem teljesen törvényes dolgokkal is foglalkoznak, de sajnos bizonyítékunk nincs rá. Erre csak azért szeretném felhívni a figyelmét, mert megeshet, hogy a fiatalember a saját módszereivel akar majd érvényt szerezni vélt igazának... Ez esetben, kérem, habozás nélkül forduljon hozzánk! Meg fogjuk védeni! – fejezi be mosolyogva a kis szentbeszédet, és ő is feláll, jelezve, hogy vége a mulatságnak, mehetek a fenébe.

Nekem viszont hirtelen nem annyira sürgős. Visszahuppanok a székbe.

– Szóval azt akarják, hogy én legyek az adócsalás, amivel elkapják Al Caponét – mordulok rá összevont szemöldökkel. Angyali vigyorem közben valahol elmarad. Tehát innen fúj a szél!

A tüsihajú öltönyös elsőre nem érti, aztán nagyon zavarba jön. Az eddigi műbőrbúzt elnyomja idegességének szaga.

– Ne gondolja...

– De gondolom! – vágok ingerülten a szavába. – Miért ne? Adott ez a Park nevű gengsztercsalád, akiknél még a dadus is utcalányokat futtat, de bizonyíték nincs. Körbezsongják őket a kopók, ám hiába. És ekkor jövök én, belekötök a fickóba, aki erre bizony megmorcul. Maguk egy kicsit rásegítenek, és úgy intézik, hogy én hótisztán kerüljek ki a buliból, ezzel tovább mogorvítva a teljes rokonságot. Akik, ha eleget hergelik őket, hát a saját kezükbe veszi az ügyet. De mégis mire számítanak? – emelem fel egy kicsit a hangom. – Hogy majd tetten érhetik a kedves papát, amint éppen a vért nyaldossa le egy baltáról az én felszeletelt tettemem mellett?

Ezután szónoki hatásszünetet tartok. A fickó gyorsan úrrá lesz idegességén, mosolya ismét felragyog.

– Magának remek a fantáziája, de higgye el, rémeket lát!

– Jaj, ne nézzen hülyének, arra allergiás vagyok! – csapok az asztalra. – Jól ismerem én a zsaruk esze járását!

– Ebben nem kételkedem. Ismerem az édesapját. Sőt, tisztelen – mondja meredek témaváltással, és most az érzelmeimre játszik, ez világos. – De éppen ezért több lojalitást vártam el öntől – néz rám metsző tekintettel. Most meg talán az igazságérzetemre akar hatni, ki tudja.

– Lojalitás? Fenébe vele, nem akarok belekeveredni!

– Tehát vegyük fel újra a jegyzőkönyvet? A kiszállt rendőrök és a büfében dolgozó pincérek vallomása alapján?

Beharapom a szám szélét, világos az alku. Nem rángatnak a bíróságra, de cserébe én vagyok az ementáli sajt az egérfogóban.

– Rendben, rendben, megdumált – dőlök hátra mogorván, és durcásan összefűzőm magam előtt a karomat. Idegesít, hogy bepaliztak valamire.

– Higgye el, vigyázunk magára! Ha akarja, még rendőri védelem alá is helyezzük – kecsegtet.

Felhorkanok, aztán kirúgom magam alól a széket, és rátámaszkodom az asztalra, hogy beleremeg a monitor.

– Na még csak az kéne! Köszönöm, tudok magamra vigyázni! És mivel kimaradni úgysem tudok a buliból, hát oké, csinálják. De javaslom, hogy legyenek résen, ha le akarják sittelni a fickót, mert ha bajba kerülök, és nem lesznek a közelben, akkor nem garantálom, hogy vallomásképes állapotban kapják meg a tagot. Rohadt könnyen elvesztem a fejem, ha megijesztenek!

Ezzel választ sem várva távozom. Nagyot csapódik mögöttem az ajtó, aztán mégis meggondolom magam, és visszafordulok elolvasni a névtáblát. „Inez Copparialo, főhadnagy”. Hm, az Inez nem női név? Mindegy, jó lesz megjegyezni a pasast. Lesz még vele nézeteltérésem! Pizok zsaroló!

Elmélázva kocogok le a lépcsőn, még mindig az iménti párbeszédem filózom. Világos, hogy a főhadnagy úr Parkra, méghozzá az idősebb Parkra vadászik, és semmi köze sincs piti csetepaték

körülötti huzavonákhoz. Hisz nem közzsaru ökelme, hanem saját szobával rendelkező nagykutya. Ám végül rövid merengés után megbocsátom neki, hogy fel akar használni munkájában. Jó üzlet volt ez nekem! Végül is, én szinte semmit sem kockáztatok.

Park papának nagyon korán kell kelnie, ha el akar intéztetni. Mert mi van, ha küld néhány verőlegényt? Hát istenem, megvernek! Volt már rá példa. Csak az zavar egy kicsit, hogy az egésznek nincs sok értelme. A főhadnagyocska úgyis pofára esik, hisz manapság már a bérverés is csak egy jól működő szolgáltatás. Semmi bizonyítékot nem fognak találni a megbízóról.

De most, hogy túlestem az első felháborodáson, már ez sem zavar annyira. Hát vállat vonok, és hagyom az életnek, hogy történjen. Zsebre vágott kézzel fordulok, nem is tudom, hányadik emeleten.

Aztán földbe gyökerezik a lábam. A lépcsőház nyitva hagyott ajtaja mögött ismerős arcot veszek észre. Közelebb lépek, és az ajtófélfá takarásában óvatosan benézek.

A dohányfüstös előtérben, a sarokba állított kávéautomata mellett népes társaság beszélget. Civilek, egyenruhások egyaránt. Kopaszodó, mosolygós férfi viszi a szót, kezében műanyag pohárral magyaráz. Csillogó tekintetek figyelik, elbeszélése végén nevetés hangzik fel.

Tágra nyílt szemmel bámulom. Ki kéne menni, beszélni velem, szólal meg bennem a bűntudat. Már majdnem elhatározom magam, amikor apám felnéz, észrevesz. Egyetlen pillanatra találkozik a tekintetünk, aztán azonnal sarkon fordulok, és már futok is. Le, de nagyon gyorsan, emelet követ emeletet, hármásával veszem a lépcsőfokokat. Egy fordulóban megcsúszok, elkapom a korlátot, és tovább! Amint leérek, átfutok az előcsarnokon, kifelé innen, a szabadba!

Az ajtóban fellökök valakit, talán bocsánatot is kérek, de rohanok tovább. Csak pár utcasarokkal odébb torpanok meg.

Lihegve görnyedek neki egy trafik hátsó oldalának, aztán veszek pár mély levegőt, és kiegyenesedem. Barom vagyok, állapítom meg helyből. Értelmesebben is reagálhattam volna. Bár tulajdonképp nem is tudtam, hogy a városban van, mentegetődzöm, ami azért roppant gyenge kifogás. A sors tálcán nyújtotta a lehetőséget a kibékülésre, én meg elcsesztem!

De hát a fene essen bele, semmit sem lehet helyrehozhatatlanul elszúrni! Hát összekaparom bátorságomat, felvetem a fejem, és elhatározom, hogy visszamegyek apámhoz. És mondjuk ráköszönök. Kezdetnek ez sem rossz.

Fél lépést tudok megtenni, amikor végre eljut a tudatomig a trafik elé kitett újság főcíme. „Három csavargót vert meg a titokzatos ismeretlen! Milyen köröknek állt érdekében elintézni Lui Vangot?” És alatta baromi nagy kép egy kitaposott fiú tiszta-szon heverő négy eszméletlen fickóról.

Megdermedek, agyamban forrásnak indul a víz. Ez hogyan kerülhetett bele egy ma délelőtti újságba? Ki az a Lui Vang? Ki járt ott, aki képet készíthetett? Belekeveredtem? Vajon mibe? És minden istenekre, mennyi nyomot hagytam magam után?

Majdnem pánikba esem, karmaim a tenyerembe vájnak. A fájdalom kicsit észhez térít. Nyugi, még nincs semmi baj! Majd ha lesz, majd akkor ráérek kétségbe esni. Hát ártatlan tekintettel odalépek a trafik elé, és veszek egy lapot. Lassan sétálva távozom. Rám se bagóznak.

A legközelebbi sarkon befordulok, aztán megállok, és elolvasom a cikket. Emberek kerülgetnek, valaki meg is lök, de most nem tud zavarni. Leköt az újság. Kiderül, hogy Lui Vang újságírói álnév. Még hozzá a kezemben szorongatott sajtótermék egyik sztárújságírójához tartozik.

Picit felkapom a fejem, és elolvasom a fejléctet. Aha, szóval a Herald munkatársa. Ezért siettek annyira megírni az esetet. A saját kutyájuk kölke az áldozat.

Akit tegnap este bizony nagyon megverték. Illetve megverték volna, de valaki közbelépett, így túlélte. Most „közelebről meg nem nevezett helyen” tartózkodik, „állapota kielégítő”. És ezúton keresi megmentőjét interjúkészítés céljából.

Anyukáját szórakozzon velem! Fenének hiányzik a nyílvanosság!

Inkább az érdekel, mi maradt a három verőemberből. Hamarosan megnyugodhatok, mindhárman „előzetes letartóztatásban” vannak. Tehát nem a hullaházban. Ez tulajdonképpen módfelett megnyugtató.

És vajon ki készítette a képet? Persze erről hallgatnak, azaz nyilván a zsaruktól lopták. Arról viszont bőbeszédűen írnak, hogy Lui Vang holmi totál becsületes kokainnepperek meg az őket támogató angyali ártatlanságú, de amúgy érdekes alvilági kapcsolatokkal rendelkező üzletemberek háza táján szaglászott. A konklúzió levonását a tisztelt nagyérdeműre hagyják.

Világos. Aki a síneken sétál, azt előbb-utóbb elüti a vonat, alapítom meg, ha már így bátorítanak rá, hogy véleményt formáljak. Más szavakkal: a tegnap este látott, vörös szempillájú, furcsa szagú férfi most ugyan megúsza, de hamarosan úgyis kikészítik. A maffia nem válogat az eszközökben, nem felejt, és nem bocsát meg. Kár a fickóért!

Hm, vajon milyen színű lehet a szeme? Talán kék, vagy esetleg egyenesen zöld, és biztosan csillogó, mint éjszaka a tenger, ha telihold fénylik felette... Összerezzenek, visszatérek a való világba. Eh, nem mindegy? Csipetnyi mázlivál soha többé nem fogok vele találkozni! Ideges mozdulatokkal összegyűrom a lapot, és bevágom a legközelebbi kukába. Hisz nekem most dolgom van!

Visszasietek a rendőrségre, és felszaladok a lépcsőn. Gyorsan felérek az emeletre, ahol az apámat láttam, ám hiába, már nincs itt. Kicsit még körbenézek a szinten, de nem találom, kérdezősködni meg nem merek. Szomorúan távozom. Ma is elcsesztem valamit, pedig még dél sincs!

VI.

A nap további részét lényegében semmittevéssel töltöm, kicsit csavargok a városban, illetve inkább a város környékén. Gyalog nem nagyon mehetek messzebbre, így is már sötétedik, mire hazaérek.

A lakótelep csendes, az út menti játszótér is majdnem kihalt, legfeljebb az éjszakának nekiinduló fiatalokat lehet látni, akik kis csoportokban, jókedvűen tartanak valamely szórakozóhely felé. Szóval az est átlagos, mint ahogy a magam mögött tudott nap is. Beesem a lépcsőházba.

A negyedikken festenek, ezt azonnal kiszagolom a levegőből, aztán mást se, mindent elnyom a hígító agresszív, gyilkos aromája. Csípi a szemem, hármásával veszem a lépcsőfokokat egészen a nyolcadikig, hogy mihamarabb tisztább levegőhöz jussak.

Már venném ki a lábtörlő alól a kulcsot, amikor feltűnik, hogy nincs ott. Megnézem még egyszer, jó alaposan. De nem derül ki, hogy hülye vagyok, a kulcs tényleg nincs a helyén.

Picit körbeszaglászom, de nincs esélyem, csak a szemem lábad könnybe a lépcsőházat uraló vegyszerszagban. Bárki is járt itt, az illatáról nem fogom azonosítani. De hát vannak más módszerek is, bölcselkedem, aztán rátapasztom a fülem az ajtóra, és hallga-

tózzom egy kicsit. Egy ideig semmi, aztán sikerül azonosítanom valami kis neszt a lépcsőház kongó némaságában. Valaki odabent szuszog. Még hozzá szép egyenletesen, nyugodtan. Megáll az ész!

Tehát amíg távol voltam, valami gazember ellopta a lakásomat, most pedig bent alussza az igazak álmát. Hát megáll az eszem! Reggel a kocsim, most meg az otthonom? Most valaki direkt szórakozik velem?

És felpörög a meg sosem álló motor, ujjaim karmokká görbülnek, testemen kiütözik a szőr, természetem megnő, tartásom kissé meggörnyed, eddig laza ruhámat megfeszítik a kidagadó izmok. Orrom megnyúlik, fülem kihegyesedik. Mindez pár pillanat műve csupán, aztán szétrúgom az ajtót.

Még el sem hal a csattanás, amikor már ugrom, egyenesen a matracomon heverő férfialakra. De ő is gyors, emberfeletti gyors. Felébred, és még a levegőben vagyok, amikor gyomron rúg. Elszállok, mint a győzelmi zászló, bele egyenesen a konyhaajtóba. Az pozdorjává zúzódik, és meghinti a hátam tüvegcserepekkel.

Azonnal talpon termek, és ismét nekilendülök. A másik már fél térden van, felkészülten vár. Összeakaszkodunk.

Agyarai mohón keresik a torkom, fél kézzel tartom távol a pofáját, másikkal a mellkasát tépem. Előbb csak farmerkabátja foszlik, aztán már a bundája is. Véres szőrpamacsok szállnak szertesztét, fojtott morgásunk megtölti a szobát. Ő közben fogást talál a torkomon, eltart magától, majd elrúg.

Megint elszállok, a fal tövében koppanok, vakolat porzik a fejemre. Mellső lábaimra támaszkodom, és ugráshoz feszítem izmaimat. Ő enyhén görnyedt tartásban, harcra készen vár.

De nem megyek neki. Csak nézem. Nagydarab, nagyobb nálam is. Fekete pofájában fehér agyarak villognak, széles mancsát szürke karmok ékítik. Sörénye fekete, bár most vércsíkok mocskolják. Farmerdzsekit, sötét izomtrikót és fekete bermudát visel.

Ziláltan áll rajta a cucc, a kabátját már lényegében széttéptem, és a többi holmiját is erősen átszabtam.

Ő is csak néz, torkában lassan elhal a morgás. Én is kezdek megnyugodni. Veszek pár mély lélegzetet, lassan lesimul szűrke sörényem. Tenyeremre támaszkodva felállok. Ő is felegyenese-dik, és már vigyorog.

– Te semmit sem változtál... – csóválja a fejét, loboncos fekete haja lustán követi a mozdulatot.

– Te örült! – jegyzem meg. Kicsit még mogorva vagyok, nem szeretem, ha a frászt hozzák rám.

Közelebb lépek, és ököllel mellkason vágnám, de elkapja a kezem, és magához ránt. Szorosan összeölelkezünk, aztán felkap a levegőbe, megforgat. Illata elfelejtett emlékeket idéz; belebámulok az arcába, és magukkal ragadnak a régen volt esztendőök, minden csodáikkal együtt.

– Jó téged újra látni, húgocskám!

– Isten hozott itthon, bátyuskám!

VII.

Christian az egyetlen testvérem. Az, hogy a bátyám és nem az öcsém, cirka fél percen múlt, és ez fényesen bizonyítja, hogy már akkor is ő volt az erőszakosabb. Nem hagyta, hogy én lássam meg először ezt a ragyogó napvilágot! Legalábbis az én teóriám ez. Ő mindent tagad.

A szüleinek emberek. Nem állítom, hogy „normálisak”, hogy „átlagosak”, sem hogy „közönségesek”, de emberek. Bár mindkettőjük vére... átkozott. Mindketten magukban hordozzák a lehetőségét annak, ami én vagyok. Apám esetében erre a legjobb

bizonyíték maga Charlie bácsi, és anyám családjában is suttnak pletykákat farkastermészetű ősökről.

De rajtuk ez valahogy nem jött ki. Mondom, ők emberek. Az, hogy mi, a bátyámmal miért lettünk mások... ki tudja? Talán mert pontosan teliholdkor születtünk. Persze, nem biztos, hogy ez az ok, lehet, hogy ez már következmény, lehet, hogy valahol másutt dőlt el a dolog. Tényleg nem tudom.

Mondjuk gyereknek mi is majdnem normálisak voltunk. Jó, egy kicsit elevenebbek a többieknél, kicsit agresszívebbek, de nem lényegesen. Az biztos, hogy nagyon keveset betegeskedtünk, de hol van az az anya, aki emiatt aggódik? Másban pedig nemigen tűntünk ki. Vagy csak nem emlékszem rá? Talán furcsa, de nehéz életem első szakaszára visszagondolnom. Olyan lehetetlen még elképzelni is, hogy emberi, teljesen emberi életet éltem!

Aztán persze eljött az a nap, amikor véglegesen lezárult ez a korszak, amikor – életünkben először – négy lábra ereszkedtünk. Talán tizenhárom évesek, ha voltunk. Én csak úgy emlékszem rá, mint a változás éjszakájára. Mert bizony sok minden, sőt minden megváltozott akkor.

Kora este volt, vérvörös nyári alkony. A nap szégyenlősen pirulva bukott bele a város felett kavargó szmogba, az ég vele átellenes felén már felfelé kapaszkodott a hold. A bátyámmal kint csavarogtunk a síneken, a pályaudvar mögött. Már hazafelé tartottunk, elég késő volt. Szembejött egy kutya. Nagy, keverék állat. A kutyák sose kedveltek minket. Az állatoknak jók az ösztöneik, általában megérzik, hogy valami nem stimmel velünk. Ez is megugrott, aztán meg is támadott minket.

Iszonyúan széttéptük. Máig élesen emlékszem a hús- és csontcafatok borította salakra, a töltést körüllegő, friss vérszagra.

Arról nincs elképzelésem, hogyan lehet elfogadni, hogy az ember keze lassan mancsá változik, hogy testén bunda ütközik

ki. Nem tudom, hogy egy átlagember erre mit lépne. Utólag úgy érzem, mi nevetségesen egyszerűen beletörődtünk. Bár ez lehet, hogy beépített reakció. Igen, végül is érthető lenne. A szervezetnek védekeznie kell, hogy ne örüljön bele azonnal.

Mondom, mi az első csodálkozás után már természetesnek vettük, és nagyon élveztük. Végigtomboltuk az egész éjszakát, mint akik elvesztették az eszüket. Csavarogtunk, négy lábon futottunk, megugattuk Holdtestvért, friss erőnket fitogtatva kertekbe másztunk be, és minden szembejövő macskát megkergettünk.

Mondom, mint akik megvesztek. Szigorú fogadalmat tettünk, hogy megőrizzük a közös titkunkat, a következő percben meg már arról álmodoztunk, hogy világhíresek leszünk. Ezer módját eszeltük ki, hogyan gazdagodhatnánk meg, hogyan játszhatnánk ki a társadalom emberre méretezett szabályait.

Csak hajnaltájban értünk haza. Csapzottan, szakadt ruhában, fáradtan és jókedvűen. Apánk és anyánk a teraszon ültek, az asztal mellett, és reggeliztek. És ott volt Charlie bácsi is. Máig nem tudom, hogy honnan tudta, hogy aznap fel kell keresnie minket. De ott volt, és ezzel véget is ért pünkösdi királyságunk.

VIII.

Ám ez már régóta csak a múlt, az idő eltelt azóta, és sok újabb változást hozott. Már vagy fél esztendeje nem láttuk egymást Christiannal. Hát most csak gyönyörködöm benne, ahogy letesz, eltol magától, és mélyzölden csillogó szemekkel néz. Mivel nem szívesen gondolok az elmúlt, magányos hónapokra, inkább neki kezdek kérdezősködni.

– Hol jártál? Mit láttál? Miért jöttél haza? Ugye itthon maradsz? És általában, mik a terveid?

– Hosszú! – vigyorodik el, és kihúzza magát. Már ebből sejtethetem, hogy mindenféle győzelmek és diadalok végeláthatatlan sorával fog traktálni, de mindegy, most még dicsekvését is szívesen hallgatnám.

– Rajta! – biztatom, és lekuporodom a matracra.

– Ne itt! – mordul fel, és undorral körbeint. – Szűk ez a lakás, meg büdös is. Mit szólnál, ha együtt vacsoráznánk valahol?

– Remek! – nevetek rá, és összefut a számban a nyál.

Gyorsan összekészülünk, annál is inkább, mert ő már kész van, és nekem is csak pólót kell cserélnem. Persze kedvenc bátyám ezt sem bírja türelemmel.

– Asszonynép! Nem kell annyit piperézkedni, siessünk! – nógat idegesen. Közben néhányszor kipislog az ablakon. Azt kell hinnem, aggódik, hogy valaki megzavar minket.

Esetleg hajszojja valaki, vagy inkább ő vadászik? Fene tudja, de majd elmondja, miről van szó.

– Fél évig remekül megvoltál nélkülem. Most várhatsz pár pillanatot. Egyébként nem kellett volna megpróbálnod feltépni a hasamat, és akkor még jó lenne a ruhám – vágok vissza könynyedén.

Ő csak felmordul, aztán pillanatnyi habozás után mégis el lazítja izmait, és megdörzsöli a tarkóját.

– Ebbe ne menjünk bele! – legyint. – Teljesen széttépted a vállam. És most őszintén, ha nem én vagyok itt, hanem bárki... ember?

Kicsit zavarba jövök.

– Rajtad kívül senki sem olyan pimasz ezen a földrészén, hogy miután betör egy lakásba, ott aludjon – vágom ki magam, aztán, mivel közben elkészültem, kiviharzom az ajtón. Bátyám

hümmögve követ, majd bezárja az ajtót. A kulcsot megszokott mozdulattal suvasztja be a lábtörlő alá.

Egy emelettel lejjebb, a hetedikem alacsony, középkorú nő bámulja a levonulásunkat.

– Nagy zaj hallatszott a lakásából. Mi történt? – kérdi köszönés helyett.

Egyszerre fordulunk egymás felé a bátyámmal. Ő összevonja szemöldökét, pillantása azt kérdi, kipofozza-e a képből az asszonyt, vagy hagyja nekem, de megrázom a fejem, hisz az öreglány világosan nincs velünk egy súlycsoportban.

– Semmi érdekes. Felborult a szekrény – mentetetődzöm közben.

– Szekrény? Már megint? – kérdez tovább az asszony, és ebbe nincs kedvem belemenni.

– Viszontlátásra! – vágom el a beszélgetés fonalát, és tovább kocogunk lefelé.

– Te, ki volt ez a bányarém? – kérdi a bátyám pár emelettel lejjebb.

– Honnan tudnám? Már itt lakott, amikor beköltöztem. Néha feljön és becsenget, ha túl hangosan nyüszíték álmomban, és megkér, hogy dobjam már ki a kutyám.

Christian erre elkomorodik.

– Gyakran vannak rossz álmaid? – kérdi szigorú tekintettel.

– Ó, csak teliholdkor! – vonok vállat könnyedén, és úgy teszek, mintha ez igaz lenne.

Ő meg úgy tesz, mintha elhinné.

Lent már sötétlila alkonyat fogad, meg persze a neonlámpák narancs fénye. A lakótelep kihalt, csak megkésett családapák sietnek hazafelé. Az éjszaka önjelölt urai, a fiatalokból álló galerik még sehol sincsenek. Például Ricardóékba sem futunk bele, amit egyáltalán nem bánok.

Amikor kilépünk a kapun, reménykedve nézek szét.

– Ugye nem gyalog vagy? – kérdem, miközben a parkoló kocsikat fixírozom.

– Nem hát! – húzza ki magát a bátyám, aztán rámutat egy közelben ácsorgó, nyitott terepjáróra. – Ehhez mit szólsz, te kóbor eb?

Elkerekedett szemmel bámulom meg a nagydarab, és persze fekete Land Rovert. Csupa gallytörő rács, felső fényszóró és más macsó csicsák!

– Izé, vezethetném? – kérdem bátortalanul.

– Frászt! Nem fogod ezt is összetörni – mordul rám, és beül a sofőrülésre. – Fogadjunk, most is totálkáros a kocsid.

No, igen, Christian fixa ideája, hogy nem tudok vezetni.

– Most nem totálkáros. Ellopták – húzom fel az orrom, és magam is bekászálódok.

Aztán a bátyám hátradobja széttépett kabátját, felcsapja az ezerwattos fényszórókat, belövi a magnót (thrash metal, naná, mi mást is hallgatna), majd az órá jellemző, sportos stílusban indít, és kifarol a forgalomba. Magam kényelmesen elhelyezkedem az ülésen, bár valahogy nem találok a helyemet. Talán mert szokatlan a kocsi. Új illatú. Kicsit mocorgok, de aztán magával ragad a sebesség.

Összemosódik körülöttünk az utca. Christian nem szívba-jos, ráadásul teljesen tisztában van vele, hogy jól vezet. Ennek köszönhetően észveszejtő helyzetekbe hajszolja a kocsit. Engem, persze, ez csipetnyit sem zavar, hisz nekem sincs mit féltennem, így általában remekül szórakozom mellette. Legalábbis régebben imádtam itt ülni az anyósülésen.

De most valahogy nem megy. Izgágán mocorgok az amúgy kényelmes kocsiban. Valami zavar. Valami idegesít. Kellemetlen érzés kúszik fel a hátamon, és finoman megborzongat a hideg.

Aztán, miközben ráfordulunk a városból kifelé vivő útra, ez a rossz érzés határozott viszketessé növi ki magát, olyannyira, hogy már nem hagyhatom figyelmen kívül. Mi a fene lehet az oka?

Előrehajolok, és a lábam között benézek az ülés alá, de ott minden oké. Aztán oldalra fordulok, és kibámulok az autóból, de semmi extra, csak a kocsi mellett rohanó betonút. Ezt már a bátyám se hagyja szó nélkül.

– Valami bajod van?

– Valami nem stimmel itt – morgom az orrom alá, és hátra-nézek, hátha ott a hiba.

– Úgy közelebbről mire gondolsz?

– Nem tudom. Csak hányingerem van, meg viszket a tarkóm!

– Tehát terhes vagy, és nem mosakszol rendszeren. Értem, ezek szerint itthon is zajlott az élet – bólogat megértően.

Lehülyézem, rám hagyja.

Ezen túlesvén hátrafordulok, feltérdelek és lehajlok, hogy a hátsó ülés alá is benézhessek. Kicsit forgatom a fejem, és már éppen feladnám, amikor valami furcsa ötlük a szemembe. Bátyám ülése mellett, épp kéznél, a kézifék mellé elrejtve egy puska lapul. Megragadom, felemelem, és közben visszahuppanok a helyemre.

– Ez mi? – kérdem, meglehetősen vádló hangon.

– Vadászpuska. Lennél olyan kedves visszafogottabban hadonászni vele? Épp most kap szívinfarktust a mögöttünk jövő kocsi sofőrje.

Hátrasandítok, de igazából nem érdekel a pacák. Még nem fordult bele az árokba! Inkább ölbe veszem a fegyvert, és felpatintom a tust. Két pöpec ezüstgolyóval nézhetek szembe. Kiver a verejték.

– Te megvesztél! – szakad ki belőlem, amikor végre levegőhöz jutok. – Ezüstre töltött puskával szaladgálsz? Meguntad

az életed? És ha véletlen elsül? Ha megsebez? Egyáltalán tudsz vele bánni?

– Nyugi! – int rendre a bátyám, és jobbjával kicsavarja a kezemből a fegyvert. Aztán visszacsukja a tárat, és gondosan visszateszi az egészset a kézifék mellé.

– Nyugi? És mégis ki ellen készülsz vele? – hepciáskodom tovább.

– Akárki ellen. Fogd fel vésztartaléknak. Sosem tudhatod, mikor jön jól egy ilyen játékszer – magyarázza nagyképpően, mint-ha ő tudná. – És egyébként is jól értek hozzá. Ha nem maradsz nyugton, be is mutatom az alfeleden!

– Bolhás korcs! – mordulok rá, és elhúzódom a puska közeléből.

– Tetűfészek!

– Rühraktár!

– Palotapincsi!

Egy kicsit még elcívódunk, persze enyém az utolsó szó, aztán csend telepszik közénk. Most már módfelett érdekel, hogy hol lopta a napot, amíg én itthon depresszióztam!

És vajh mi végre hord magánál fegyvert? Régebben nem volt szokása. Meg hát apánk nem is engedte. Ő kevés kérdésben mackacolta meg magát, de olyankor nem lehetett vele ellenkezni. Így nem kaptunk puskát, se játékot, se valódit, étkezés előtt kezelt kellett mosnunk, és nem mehettünk zsarunak. Legalábbis míg gyerekek voltunk, erősen tiltotta.

De bezzeg most már érett felnőttek vagyunk, nézek végig a bátyámon. Aki fegyvert hord, ezüstre töltve, és nem lassít száz alá, hajtűkanyarban sem. Ő se lesz már normális, vakarom meg a már teljesen beforrt karmolásnyomokat a hasamon.

Közben elhagyjuk a várost, és felfelé tartunk egy, a tengerbe siető folyócska völgyében. Azaz egyik oldalt sziklafal, a másikon

szakadék. Jó mély. Bátyám vezetési stílusának köszönhetően ezt egészen közelről megszemlélhetem, kocsink gyakran sodródik az út mellett futó fémkorlát közvetlen közelébe. Tekintetem gond nélkül furakszik át a sötéten, és remekül látom ám a lent lapuló éles szirteket. De nincs kedvem ilyen piti dolgokon idegeskedni, van gondolkodnivalóm elég.

Ám nem sokáig törhetem a fejem, pár perc száguldás után megérkezünk. Bátyám lekanyarodik, szűk mellékúton suhanunk, majd hamarosan felcsillan előttünk egy sima tükrű hegyi tavacska. Körülötte diszkrét, a hegyoldalba olvadó épületek lapulnak, amiket ügyesen elhelyezett lámpák világítanak meg. Fényeik játékosan csillognak a tóban.

Egy vendéglő parkolójába állunk be. Az épület ugyan kicsi, ám hatalmas, barátságosan fényes terasz tartozik hozzá, ami mélyen a vízre nyúlik.

Magam kipattanok a kocsiból, és mosolyogva szemlélődöm. Szép a táj, jó szagú, meleg, és ami a fő, nem egyedül vagyok benne!

Mellettem a bátyám is kikászálódik a kocsiból. Megbámulom a srácot, megszokott mozdulatai megnyugtatóknak. Hogy mennyire hiányzott az elmúlt fél esztendőben! Előtte sosem szakadtunk el egymástól ilyen hosszan. De épp ezért immár nem nagy csoda, hogy ismét itt van. A külön töltött napok mostanra már nem jelentenek többet, mint valami huszadrangú rémálom, hisz ismét együtt vagyunk, készen minden mulatságra...

– Min bambulsz? – rezzent fel Christian hangja.

– Semmin. Menjünk! – legyintek, majd hirtelen felindulásból arcon csókolom.

Christian hökkenten túri, épp csak egy jelképes pofonnal hessent odébb. Foggal kapok a kézfeje után, ő a vállamba kapaszkodik, nagyot ránt rajtam, egy pillanatra összeakaszkodunk, aztán

nevetve ellököm magam tőle. Ő is mosolyog, majd megrázza a fejét, elindul. Egyenesen a teraszra vezető, széles lépcsőt veszi célba.

Felkocogunk, aztán megállunk, tekintetem végigsiklik a vendéglőn. Fehér abroszos asztalok, közöttük pálmafák meg más cserepes növények, csendes zene és sok-sok fény. Előkelő hely! Ez már azon is látszik, hogy azonnal előttünk terem egy idősebb pincér.

– Jó estét hölgyem, uram! Segíthetek valamiben? Parancsolnak valamit?

– Vacsoráznánk – válaszolja a bátyám. – Ha tudna adni egy félreeső asztalt, valahol a korlát közelében...

A pincér alig sértőn végigmér minket. Sem én (póló, vászonnadrág, saru), sem a bátyám (izomtrikó, bermuda, sportcipő) nem illik ide, de aztán mégis bebocsátást nyerünk.

– Kérem, fáradjanak utánam! – vezet el minket a büszke léptű alkalmazott.

Kedves kis asztalt kapunk egy dézsában kókadózó pálmafele takarásában, közvetlenül a víz mellett, a terasz sarkában. Kicsit zavar a tudat, hogy nyilván bunkó újjazdagnak néztek, de aztán leköt a rendelés. Természetesen bifszteket kérünk, dupla adagot.

– Köretnek mit hozhatok hozzá? – érdeklődik a rezzenéstelen arcú pincér. Én vállat vonok, a bátyám pedig megkérdi, mit ajánl ő, és vita nélkül elfogadja.

– Miféle italt óhajtanak?

– Tejet! – válaszoljuk egyszerre, és összenevetünk.

Az alkalmazott megbotránkozik, de nem kritizálja meg választásunkat. Majd végre elhúz az épület irányába, mi pedig magunkra maradunk.

– Rajta, mesélj, hol jártál? – kérdem, és rákönyökölök az asztalra.

– Dél-Amerikában! – vágja ki büszkén.

– Ó! – csodálkozom el. Ez sok mindent megmagyaráz, de nem kezdek el töprengeni, amikor kérdezhetek is. – Pontosabban?

– A dzsungelben, húgocskám, az Amazonas partján – válasszolja, és tekintete elkalandozik, hangja selymessé szelídül. – El nem tudod képzelni, milyen csodás is az! Heteket kóborolhatsz, anélkül hogy akár csak egyetlen emberre utaló nyomot is látnál. És közben körülzsong az élet, minden mozog, minden friss illatú és titokzatos! A fák az égig érnek, és nincs semmi törvény, amit be kéne tartani! – magyarázza elragadtattan.

Szavait szeme csillogása követi, éppúgy, mint amikor valaha, nagyon régen karácsonyi ajándékaról, a kék-fehér távirányítós rendőrautóról mesélt. Én viszont nem dőlök be, és nem hagyom, hogy magával sodorjon elragadtatása.

– Csak ennyi? – kérdem lebiggyesztett ajakkal.

– Csak? – visszhangozza, és látszik az arcán, hogy most cibáltam le a hetedik mennyországból. – Mi kell még ezen felül? Kipling összes regénye unalmas gyerekmatiné az én kalandjaimhoz képest! Tudod, milyen csodásakat vadásztam?

– Aha. És ebből lett kocsid – szüroem közbe faarccal, csak hogy ne higgye, megúsztá a magyarázkodást.

– Oké, ha ennyire piszkálja a csőröd, hát közben testörködtem egy kicsit. Arrafelé néha szükség van nehézfűtkra.

– Tehát beálltál a kokainmaffiába – fordítok, és érdeklődve várom, letagadja, vagy sem.

Ám ő csak vállat von, majd rám mosolyog, és rezzentelen pofával hamukázásba kezd.

– No, és egyszer meg az történt, hogy lefelé csorogtunk a folyón. Négyen voltunk, és szinte semmi cucc. A tábor már egészen közel volt, amikor egy alattomos, víz alatti ág felborított minket – indít egy abszolút nem ideillő mesét. Azaz lerázna. Nevetséges! Hogy én majd annyiban hagyom!

– És amikor beleborultatok, vizes lett az összes kokain, és erre kidobtak – szúrom közbe. Ő észre sem veszi, hogy megszólaltam, lazán mesél tovább.

– Na persze, azonnal jöttek a kajmánok. De ne úgy képzeld el, mint valami filmben, hogy hosszan közelít, acsarkodik, és az istennek sem harapna bele a főhősbe. Egy frászt! Némán siklik, centivel a víz alatt, aztán már zabál is. Én persze észrevettem, hogy jön, de későn. Az egyik srácot elkapta, a másik kettő meg erre úgy elkezdett tempózni a part felé, mintha az olimpiai százat akarná megnyerni. De én persze visszafordultam. Nem is annyira a fickó miatt, egyszerűen csak a buliért. Elkaptam a dögöt, és belemartam a hasába. Erre elengedte a pasast, megjegyzem, annak akkor már mindegy volt, és nekem jött. Rohadt hajlékonyak ám ezek a krokodilfélék! Simán karikává görnyedt, és majdnem leharapta a fél lábam. Elkaptam az állkapcsát, és szétfeszítettem, erre végre befrászolt, menekülni kezdett. Én meg felúsztam a felszínre, mert már nagyon hiányzott a friss levegő. Ő közben lelépett, így nem lett belőle cipő, ami neki jó, és nekem sem baj, arrafelé általában mezítláb jártam.

– És gépfegyverrel, meg ezüstre töltött puskával...

– A többiek persze kint idegeskedtek, meg kiabáltak, hogy másszak már ki. Eléggé nevetségesek voltak, ahogy a folyó fölé lógó faágakon csüggték, mint a majmok. De fenének volt kedve elveszíteni a csónakot...

– ...meg a kokaint...

– ...így lehalásztam a ladikot, és kivontattam a partra. Utána visszaramánkodtam őket a vízre, és továbbmentünk.

– A táborban pedig várt rátok a fő maffiafőnök, és jól főbe lőtt benneteket, amiért eláztattátok a finom kis kokszot – fejezem be a mesét.

Christian mogorván felhorkan, tekintete mélyzölden villan.

– Ha neked úgy tetszik, hát legyen! – hagyja rám, és türelmetlenül mordul egyet. Feltehetőleg a pincért hiányolja, akinek az érkezése, többek között, felmenthetné a magyarázkodás alól. Hát felemeli a fejét, körbenéz.

És nyilván észrevesz valami oda nem illőt, szeme résnyre szűkül, fogai elővillannak. Követem a pillantását, és mintegy véletlenül kezem az ölembe hullik, az abrosz takarása alatt pedig elővillannak a karmaim. De semmi furcsát nem látok.

A parkolóban kocsik állnak, körülöttük néma csend. A tó is nyugodt, monoton hullámozása alig hallatszik, elnyomja a halk zene, a teraszon üldögélő emberek fecsegése. Az esti szél friss szagokat hoz, hiányzik belőle a város örökkön benzinbűzű lehelete.

– Mi van? – kérdem suttogva, alig mozgó ajkakkal.

Christian felém fordul, elvigyorodik.

– Lenne kedved velem vadászni?

„Lenne kedved velem vadászni?” – vet bennem visszhangot a mondat, édes emlékeket ébresztve lelkemben.

IX.

Hideg éjszaka. A fák csupasz ágai között Holdtestvér kacag, puha mancsom alatt meg-megroppan a hó. Az erdő csendes, az illatok tiszták. Futok, futunk, előttünk menekül a zsákmány. Vadászat!

Rohanás, a hirtelen elénk vágódó ágak kerülgetése, át minden, bozótoson, árkokon, tisztásokon, amerre az üldözött vad vezet. Porzik a lábunk alatt a hó! Mögöttünk elmarad a világ, a civilizáció, minden, és végtelenül egyszerűvé olvad az élet. Va-

gyok én, a zsákmány, és a köztünk feszülő távolság. Ebből áll az univerzum, az összes felesleges sallang a semmibe veszett. Vadászat...

Hiába élesek az emlékek, az igazság az, hogy csak pár alkalommal szöktünk ki a városszéli erdőkbe, nyulat hajtani, felverni pár fácánt vagy más vadat. Aztán Charlie bácsi véget vetett a mulatságnak.

– Megtiltom! Ha még egyszer észreveszem, hogy kilógtok, szétverem a pofátokat – közölte, és morgott is hozzá.

Megjegyzem, szerintem direkt hagyta, hogy néhányszor azért a tiltása ellenére is elmenjünk vadászni, csak hogy ezt is megtanuljuk, de azt persze nem engedhette, hogy rászokjunk. És ha valamit igazán tiltott, azt meg kellett tartani.

A változás éjszakája óta ő nevelt minket. Azon a reggelen egyszerűen kihívott bennünket a kert végébe, és ott, az öreg fák árnyékában közölte, hogy innentől kezdve jobb, ha nem ellenkezünk vele.

– És miért nem? – kérdezte a bátyám, felvetett fejjel, büszkén. Magabiztosságát új titkunknak köszönhette, és közben cinkosan rám kacsintott. Magam is előre élveztem, hogy milyen remek móka lesz ráijeszteni az örege egy jó kis farkasmorgással!

– Mert én vagyok a tapasztaltabb – közölte Charlie bácsi, és helyből pofon vágta. Addig még senki sem ütött meg minket.

Christian egy pillanatra meghökkent, aztán elfutotta a düh. Felmordult, és karmokká görbültek az ujjai. De az öreg nem lepődött meg, egyszerűen visszamorgott.

– Te is? – szakadt fel belőlem önkéntelenül a csodálkozás. – Hát mások is? Nem hittem volna!

Charlie bácsi biccentett.

– Ez az első lecke. Ti még csak tudatlan kölykök vagytok, akik felét sem hinnék a világ ezer csodájának. De majd én megtaníta-

lak titeket mindenre – mosolygott ránk, és felvillantotta az agyara-
rait. Nem kellett tovább bizonygatnia, hogy ő a főnök. Elhittük.

Az első hónapokban ezt nem is dörgölte többet az orrunk
alá. Inkább játszótárs volt, jóbarát, gyorsan meg is szoktuk az
új helyzetet. Csodás új világ tárult a szemünk elé, ő pedig segí-
tett megismerni farkastermészetünket. Ő tanított meg minket
a korlátaira is.

– Három dologtól kell igazán félnünk – magyarázta egy alka-
lommal. Fülledt nyár volt, a kert végében heverésztünk, a fák ár-
nyékában. Szél se rezdült, a hőség tompa súllyal nehezedett ránk.

– Először is, féljétek az ezüstöt – kezdte számolni az ujjain.
Az oldalán hevert, a könyökére támaszkodva. Kedvenc skót-
kockás inge hasig ki volt gombolva, ujja könyökig felgyűrve,
amellett csak kopott farmert viselt. Szandálja kicsit távolabb he-
vert, övtáskája mellett. Ezernyi ránccal barázdált arcán látszott,
hogy már hetven felett jár, de a szeme fiatalosan csillogott, és a
szikár testében feszülő erőt egy húszéves is megirigyelhette volna.

– Tehát ez úgy van, mint a rémmesékben – szóltam közbe, és
nagyot ásítva nyújtózkodtam egyet. Akkor nagyon kölykök vol-
tunk még, talán ha tizennégy évesek. Én például még copfban
hordtam a hajamat.

– Úgy. Bár nem feltétlenül halálos, ha ezüsttel meglőnek, de
nincs több esélyed, mint ha ember lennél, és közönséges golyó
találna – magyarázta az öreg.

– Aha – bólintottam, aztán átgördültem a hasamra. Meg-
támasztottam az államot a fűben, és félig lehunyt szemmel fi-
gyelni kezdtem egy motoszka kis hangyát az orrom előtt. Még
ahhoz is lusta voltam, hogy elaludjak.

– A következő veszedelem a fajtánk többi tagja – folytatta
Charlie bácsi. Közben megemelte egy kicsit a lábát, és finoman
oldalba rúgta a bátyámat. – Mondom, a többiek.

Christian átgördült a másik oldalára, horkanva ébredt, és első ijedtségében nagyot csapott a levegőbe.

– Igen? – kérdezte zavartan.

– Ne aludj, ha fontos dolgokról beszélek! – fedtte meg Charlie bácsi.

– Nem aludtam! – nézett rá látszólag teljesen őszintén a bátyám. Hiába, akkor már volt mögöttünk pár év iskolarutin.

– Hogyne, csak az én fülem csengett, amikor horkolást hallottam felőled – mordult fel az öreg, és szeme körül megfeszültek a szarkalábak.

De aztán legyintett, és folytatta:

– Tehát, mint említettem, féljétek a fajtánkat!

– Miért? Nem kéne örülni annak, ha valaki hasonló hozzánk? – kérdeztem rá. Közben a szemem előtt rohangászó, aprócska vöröshangya talált valamit, csápjaival megfogta, és elkezdte cibálni.

– Pont ezért kell félni tőlük, mert hasonlóak hozzánk. Éppoly gyilkos természetűek, mint mi.

– De hát mi jól elvagyunk egymással – vetette közbe a bátyám.

– Még elvagyunk. Még kölykök vagytok. De fel fogtok nőni – válaszolta Charlie bácsi, és tekintete elkalandozott a fák koronája felé.

– Nem tudom elképzelni, hogy összevevesszünk! Kivétel talán, hogy melyikünk kapja a nagyobb darab húst a vacsoránál – nevettem a bátyámra.

– Hát pont erről van szó, kicsi Chris, pont erről – suttopta az öreg semmibe révedő tekintettel, aztán rám nézett, és ő is elnevette magát. – De igazad van, ez messzire vezet, és még nincs itt az ideje! Tehát az első két pont megvan, az ezüst és a többiek. De a legveszedelmesebb a harmadik.

– Aha – motyogtam. Közben feltűnt még egy hangya, egy nagy fekete, és észrevette a kis vöröst.

– A harmadik veszély pedig ti magatok vagytok. Óvakodjatok a saját lelketek sötétségétől! Mert él bennetek egy farkas és egy ember. Önmagában mindkettő jó, de együtt, keveredve, romlásba döntenek titeket.

– Miért lenne baj, ha néha egy kicsit farkas vagyok, néha meg ember? – kérdezett rá a bátyám. Magam alig figyeltem, mert közben a fekete hangya nekiment a másiknak, és el akarta venni tőle a zsákmányát.

– Nem lehetsz kicsit farkas! Döntened kell! Vagy ez, vagy az. Nem élhetsz két életet! Elvonulhatsz az erdőbe, vadászhatsz, ölhetsz, lehetsz farkas. De akkor gyengeségnek számít a megértés, a kegyelem, a lágyszívűség. Vagy maradhatsz embernek, de akkor nem intézheted az ügyeidet a nyers erő törvénye szerint, nem ölhetsz, nem harcolhatsz pusztá karmokkal az igazadért – magyarázta az öreg csendesesen, fél kézzel gesztikulálva.

A fűcsomó mélyén zajló küzdelem közben véget ért, a fekete hangya megmarta a vöröset, majd felkapta összegörnyedt holttestét, és elindult vele a boly felé.

– Mikor kell döntenünk? – kapcsolódtam vissza a társalgásba.

– Mihamarabb.

Christian rám nézett.

– Nem lenne rossz farkasnak lenni. Tiszta izgi lehet!

– De nincs többé rajzfilmnézés, se tej, se marhahús. És soha többet nem használhatjuk az új motorjainkat – vettem ellen.

– Meggyőztél. Maradunk embernek! – biccentett a bátyám, és komoly pofát vágva visszanézett Charlie bácsira.

– Legyen! De akkor éljetez is úgy, mint az emberek! – bólintott rá az öreg.

Így a dolgok a régi kerékvágásban mentek tovább. Például nem jártunk vadászni, ellenben nem kerülhettük az iskolát (olyan nagyon). Charlie bácsi tovább tanított minket, habár ezentúl gyak-

ran eltűnt, néha hetekre is. De mindig visszajött, és éltük tovább az életünket. Szép idő volt az, nagyon szép!

Csak a vége, a vége, amikor azon az átkozott éjszakán...

X.

– Nos? – ránt vissza a valóságba Christian hangja.

Kettőt pislantok, de gyorsan visszatérek a múltból. Persze, az volt a kérdés, hogy: „Lenne kedved velem vadászni?” Hogyne lenne!

– Oké. Mire?– Látod azt a fehér Opelt? A parkoló utolsó előtti helyén – mondja a bátyám, de nem néz oda. Magam is csak futó pillantással ellenőrzöm, valóban, megvan a kocsi.

– Nem vagyok vak. Nyugodtan lépj tovább!

– Ül benne egy pasas. Én kipiszkálom onnan, te addig szét-téped a kocsi gumiját – javasolja Christian.

– Túlbonnyolítod. Odamegyek, leeresztem az olajat, és szét-verem a fickó pofáját, ha ellenkezik.

– Húgocskám, a pasas nincs egyedül! A mögöttünk lévő asztalnál ülő páros is hozzá tartozik, meg az a dohányzó pali a parton.

– Utánad jött a teljes kokainmaffia? – csodálkozom a szemébe.

– És ha igen? – von vállat kényszeredetten a bátyám, és unott pofával leplezi idegességét. De nem előlem, én érzem ám izzadságszagán, hogy kissé aggódik.

– Oké. Akkor mondjuk az tetszene-e, hogy kimegyek a mosdóba, kimászom az ablakon, aztán a kocsi mögé osonok, és ha látom, hogy a sofőr távozik, akkor feltépem az egyik hátsó kereket?

– Tetszene! – mosolyodik rám, de a feszültség ettől még nem oldódik le az arcáról.

– Adj két percet! – kérem, aztán felpattanok az asztal mellől, és beslattyogok az épületbe.

A házban lévő terem kicsi és porszagú a teraszhoz képest. Megsárgult csipkefüggönyök fedik a fél falat beborító ablakokat, a padló síkos márvány. A szemközti oldalon bárpuht magaslík, mögötte fáradtnak tűnő alkalmazott lebzsel. Mindezt csak futólag veszem szemügyre, miközben eltűnök a „Hölgyek” feliratú ajtó mögött.

WC-illatosító szagú világba érkezem. Az előtérben bal kézről a fülkék faborítású ajtói nyílnak, jobbra két mosdókagyló. Feltűnik a falon tükör, éppen csak el tudom kapni róla a pillantásom. Szigorúan balra fordított fejjel elosonok mellette, egészen a folyosó végén nyíló bukóablakig. Közben orrom megnyugtat, egyedül vagyok a helyiségben.

Az ablakot leakasztani és kimászni rajta gyerekjáték. A ház mögé érkezem, töredezett betonjárdára, előttem többé-kevésbé gondozott kert terül el. Rövid hallgatóság, sehol senki. Meggörnyedve osonok a parkoló felé.

A ház sarkán megállok, kikémlelek. Egyelőre csendes a terep. Hát mászom tovább, immár majdnem négy lábon, gondosan ügyelve, hogy az árnyékok eltakarjanak.

Hamarosan elérem a bátyám által mutatott Opel, és megla-pulok a közelében terpeszkedő díszbokor mögött. Aztán várok. Nem tudom, vajon mennyi telt el az általam kért két percből, gyanítom, hogy sok, ha nem mind, de a sofőr még a helyén van. Vajon Christian hogyan akarja elcsalni? Ezt meg kellett volna kérdeznem, bár igazából mindegy is. Ha kell, elbánok a pacákkal!

Itt tarthatok, amikor csörömpölés riaszt fel. A terasz felé kapom a pillantásomat, de semmi extra, a várt látvány fogad. Oda-

fenn Christian verekszik a két pasassal, akik a mögöttünk lévő asztalnál ültek. Aha, tehát ez az elterelő manőver! Mondhatnám, hogy kézenfekvő. De vajon ezek után miért kell még a kocsijukat is kicsinálni, gondolom unottan, és elnyomok egy ásítást.

Odafenn asztalok törnek, meg tányérok, a pofonok csattanásai közé női sikolyok vegyülnek. Christian láthatóan nem veszi komolyan az egészet, néha hagyja, hogy ellenfelei is szóhoz, akarom mondani, ütéshez jussanak, és ilyenkor látványosan rosszul is lesz. Aztán persze vissza-visszaüt. Nagydarab, csupa izom teste táncos könnyedséggel mozog, én látom, hogy nem jelentene neki problémát fél perc alatt lerendezni a két fickót.

Az Opel sofőrje is sejtethet valami effélét, mert nem sokáig bírja tétlenül nézni a show-t. Az ülése mellől rövid csövű fegyvert kap elő, aztán kipattan a kocsiból. Futva indul a terasz felé, még az ajtót is nyitva hagyja maga mögött. Kicsit elszorul a torkom, a bátyám ezüstre töltött puskája jut az eszembe, karmaim maguktól villannak elő. Habozás nélkül ugrom a pasas után.

Szép ívű reptülés végén landolok a hátán, súlyom alatt össze-rogy, de sajnos kiált is. Tarkón csapom, aztán kotrok vissza az árnyékba. A teraszon néhány ordítás harsan, valahonnan, a part felől futó lépteket hallok.

Még kötelességtudóan belemarok az egyik kerékbe, a levegő sikoltva tódul ki karmom nyomán, aztán derékszögben meggörnyedve futok, a parkoló mellett, a terasz felé. Szemközt a bátyám érkezik, szintén futva, pontosan a Land Rovernél találkozunk.

– Tűnés innen! – javasolja Christian, és bevetődik a kormány mögé. Szinte azonnal felbőg a motor, a kerekek sikoltva tiltakoznak a hirtelen indulás ellen.

Én már menet közben vágódom be, pofával előre érkezem, aztán egy ideig moccanni sem tudok, csak a lendület csap hol jobbra, hol balra. Őrült tempóban menekülünk, csak tudnám, mi elől.

– Lazíts már! Szétkaptam azt a rohadt kereket! – kiabálom, és lassan ülő helyzetbe tornázom magamat.

– De miért ütötted le azt a pacákokat? – förmed rám Christian.

– Önszorgalomból. Baj? – kérdem, miközben a vékony kis mellékúton suhanunk, kábé ezerrel.

– Felesleges volt.

– Szerintem meg fegyveres – vágok vissza, aztán beverem a fejem a karosszériába. – Lassíts már, te korcs!

– Nézz már hátra, te öleb! – kiabál, és ráfordul a városba vivő útra, mellettünk felvillan a szakadék. Engedelmesen hátrasandítok, szemembe vág egy fényszórópár.

– Volt egy másik kocsijuk is – magyarázkodik a bátyám, és eszébe sem jut leszállni a tövig nyomott gázpedálról. Mondjuk ezzel együtt sem értem a dolgot. Mit árthat nekünk pár piti maffiózó? Ám ekkor fegyverropogás töri szét a csendet, meg a szélvédőnket is.

Értetlenkedve hátrafordulok, de nem tévedtem, a torkolattűz a mögöttünk rohanó kocsik ablakában villog. És innentől nem érdekelnek az észérvek, elborul az agyam.

– Széttépem őket! – hördülök fel habzó pofával, és komolyan gondolom. Feltérdelek az ülésen, karmaim belemélyednek a támlába. Izmain megfeszülnek, és összeszűkültem szemmel méregetem a távolságot. Ha elég közel érnek, én ugrom, és utána jaj nekik!

De a bátyám tisztességgel tapossa a gázt, a rosszfiúk egyelőre túl távol vannak, így nincs lehetőségem öngyilkosnak lenni. A pillanatnyi habozás alatt szóhoz jut a józan eszem is, hát meggondolom magam, és tervet váltok. Jobbommal a kézifék mellé rejtett puska után nyúlok.

– Ne ezüsttel! – hörgi Christian. – A kesztyűtartóban van egy normális pisztoly – javasolja, és kiló nyolcvannal száguld bele egy kanyarba, amit szerintem feleekkora tempóra terveztek.

Én visszafordulok, letépem a kesztyűtartó műanyag fedelét, és előkapom a fegyvert. Nem értek hozzá túlzottan, de annak idején egypárszor elcsórtuk apám szolgálati pisztolyát, így legalább az alapokkal tisztában vagyok.

Kibiztosítom a kis fémvackot, majd beleeresztem a tárat a mögöttünk loholó kocsni fényszórói közé. Hogy talál, vagy sem, azt nem tudom, mindenesetre üldözőnk lemarad, de nem végleges. Immár tisztos távoból, de tovább követ. És ismét felugat egy géppisztoly.

Valami feltépi a vállam, és pofámba vág a vérszag. Az én vérem szaga!

– A tartalék tár is a kesztyűtartóban van – jegyzi meg a bátyám, nekem több se kell, már kotrok is utána.

Még fejfel előre lógok a tárat keresve, amikor máris újabb golyók kopognak közöttünk. Christian felkiált, aztán a kocsni megfordul. Egy ideig kacsázunk, végül nagy csattanással szakítjuk át az út mellett futó szalagkorlátot.

Én ekkortájt mászom elő a pedálok mellől, és iszonyú látvány tárul a szemem elé. Mintha végtelenül lelassítva látnék mindent, elszakadunk az úttól, megnyílik alattunk a végtelen sötétség.

Lehet, hogy kiáltok, mindenesetre az biztos, hogy elrúgom magam az ülésről. Aztán megtapasztalom, hogy mi is az a szabadesés! Felzúg a fülemben a szél, a pillanat örökké tart. És nagyon hirtelen ér véget.

Egyszer csak nekicsattanok egy sziklának, ami a semmiből bukik elő. Az ösztöneim működnek, megpróbálom tompítani az esést, így csak az egyik oldalamat töröm össze. Aztán gurulok, lefelé, át- meg átbucskázva a fejemen, széles sávban vérfoltokat hagyva magam mögött.

Felettem hatalmas, fekete tömeg csúszik, majdnem elgázol, de egy szirt megdobja kocsinkat, ami a fejem felett repül el, aztán

alattam gurul tovább. Húsz karmom belevág a sziklába, nem akarok a karosszériára zuhanni, de hiába küzdök, mancsaim alatt meglódnak a kövek, kavicsok.

Aztán lassan véget ér az örült rodeó. Zuhanásom csúszássá szelődül, majd megállok, és egy pillanatra belém vág a fájdalom. A golyó nyoma, földet éréskor széttört csontok, a kövek által lenyúzott bőr. Ám mielőtt felvonyíthatnék, iszonyú csattanás vág földhöz.

Alattam a hegyoldalban, nem is olyan messze felrobban a kocsink. A lángok felém csapnak, de nem érnek el, ám a légnyomás megsüketít. Hát csak heverek a sziklán, bénán és talán kicsit félholtan.

Az idő telik, a lángok visszább húzódnak, és hamarosan konstatálom, hogy a világ nem ért véget. Megkísérlem a lehetetlent, és felemelem a fejem.

– Kushadj! – suttogja (kiáltja?) a bátyám, aki a közelben fekszik elképesztően kicsavarodott végtaggokkal.

Érzem hangjában a fájdalmat, és szeretnék mellémászni, megnézni, mennyire súlyosak a sebei, mégis engedelmeskedem neki. Visszahajtom a fejem, és várok. Összeszorított szemhéjam alól könnyek szivárognak, de nem mozdulok. Aztán, nagy sokára, valaki vállon simít. Christian az, mellettem térdel. Arca, teste kormos, ruháját csak az alvadt vér tartja rajta. Szemében könnyek csillognak, de légzése már egyenletes.

– Belőled sem lenne jó fotómodell – motyogja, aztán felnéz, körbekémlél. – Menjünk!

Nem tiltakozom, bár még minden porcikám fáj. Talpra emelkedem, a bátyám segít, aztán bicegve elindulunk valamerre a fekete éjszakában.

– Fotómodell? – kérdem, miközben a vállára támaszkodva sántikálok.

– Vinniük kell bizonyítékot a főnöküknek, hogy tényleg meghaltunk. Szóval szerintem lefotóztak minket.

– Aha – bólogatok, aztán rekedtesen felkuncogok. – Kár, hogy soha nem láthatom azokat a képeket. Érdekelne, hogyan nézek ki holtan.

Christian elmosolyodik, de aztán fájdalmas grimaszba rándul az arca. Magam is fájok, különösen a combom viseli nehezen a túrát. Azt hiszem, eltört.

– Muszáj sietnünk? – kérdem.

– A zsaruk miatt – válaszolja a bátyám, én meg rábólintok. Ez így igaz, az már nem lenne szerencsés, ha a helyszínelők is holtan látnának minket. Pláne, mivel sokukat ismerem.

Hát megyünk, szerencsére lefelé. A köves hegyoldal alig járható, néha megcsúszunk, gurulunk, és újra felszakadnak alig gyógyult sebeink. Aztán elérjük a folyócskát. Holdtestvér arca töredezve tükröződik vissza a vízben.

Christian belegázol a zöldesfekete árba. Meggörnyed, bele-mossa a pofáját a csobogó hullámokba, majd felemeli a fejét, megrázza fekete sörényét, aztán lassú mozdulatokkal vizet mer a vállára, mellkasára. Utána gázolok, és én is lemosom magamról a mocskot. A messzi tenger felől finom, sóillatú szellő kerekedik, magával sodorja a minket körülengő vérszagot.

Amikor végre már nem érezzük magunkon a tűz és a küzdelem bűzét, kigázolunk a partra. Kicsavarom a hajamból a vizet, felnézek a ragyogó csillagokra. Természetes, mély csend vesz minket körül, amit csak néha tör meg valami állat motozása. Ezek az apró zajok aztán végigvisszhangoznak a meredek hegyoldalon, a kopár sziklák között.

– És neked jó, ha halottnak hisznek – jegyzem meg csendesen. Bátyám, aki egy széles sziklapadon hasal, rábólint.

– Így békén hagynak egy ideig.

Aztán a hátára gördül, maga is belebámul a csillagok közé.

– Ezért hagyta, hogy a másik kocsi utánunk jöjjön.

– Igen – bólint erre is Christian. – Már a városból követett minket a két kocsi. Aztán eljátszottuk nekik azt a kis jelenetet a vendéglőben, de arra tényleg ügyeltem, hogy utánunk tudjanak jönni, amíg látszatra menekültünk, és bíztam benne, hogy a halálba hajszolnak minket. Így ez nekik egy peches, de sikeres akció volt, ergo: hihető.

– Ha a városban is rajta voltak, akkor ismerik a lakásomat, lenyomozhatják apáékat... – jegyzem meg csendesen.

– Nem számít, tudják ki vagyok. De mondom, ha holtanak hisznek, akkor nem pazarolják arra az erejüket, hogy a hozzátartozóimat piszkálják. Bár a kokainmaffia mindenható, de nem dolgozik ok nélkül – válaszol, és csúfosan elvigyorodik.

– Akkor sem értem, miért vezetted őket hozzám, az meg kifejezetten dühít, hogy csak utólag voltál kedves beavatni a részletekbe – morgom csendesen.

Christian vállat von, de nem válaszol.

Tehát egyetért velem, ő is tudja, hogy ezt elszúrta, köszönhetően szokásos nemtörődömségének, ám ezt csak akkor fogja bevallani, ha kényszerítem rá. De minek tennék ilyet? Így biccentek, és ezzel részemről lezártam a kérdést.

Bátyám megnyugodva fújja ki a levegőt, aztán feltérdel, megöböriti a hátát, megropogtatja a csontjait, és talpra áll. Minden mozdulata azt súgja, menjünk, de én még szeretnék egy kicsit szarítkozni a kellemesen fújó szellőben.

– Szóval tényleg maffiatag lettél. Ez azért övön aluli, ha belegondolok!

– Maffiatag! – horkan fel. – Frászt! Nem lenne méltó apához, hogy a fia bűnöző legyen. Egyszerűen egy kicsit beépültem közéjük, kiismertem őket, ráadásul egy jót csavarogtam a dzsun-

gelben. Aztán, amikor meguntam, hazajöttem. És véletlenül nálam maradt egy táskányi pénz, ennyi az egész – magyaráztkodik, és zöld szeme versenyt villog a folyó hullámaival. Láthatóan ropant büszke magára! Rámosolygok, hadd örüljön.

– Ügyes vagy! És mennyit nyúltál le tőlük?

– Sokat, de ment is a pénz ezerrel, amíg hazajutottam. Arra még futja, hogy holnap vegyek egy új kocsit, de ezzel vége.

Biccentve veszek tudomást a tényről, aztán belerázom a hajam az ismét feltámadó szélbe. Körülöttem vízcseppek kopognak a köveken, karikákat rajzolnak a hullámokra.

– Helyes!

– Nem volt nagy ügy, épp csak egy kicsit verekedni kellett érte – vigyorog, majd közel lép hozzám, átkarolja a vállam, és arcomhoz dörzsöli az orrát.

– De most már vége – suttozja a fülembé. – Ha halottnak hisznek, békén fognak hagyni.

– Remélem – mosolygok rá, aztán én is megölelem. Most tiszta-szagú, és ennek örülök, ez azt jelenti, hogy tényleg túl vagyunk a nehezén. Gyengéden megcsókolom a vállát, utána ellépek mellőle, és végignézek a völgyön.

– Hol éjszakázunk? Fáradt vagyok sokat mászkálni.

Ő erre csak biccent, és mivel ezzel átadtam megint az irányítást, hát négy lábra ereszkedik, és nekiindul lefelé, a város irányába. Engedelmesen követem, ruháink roncsai ott maradnak, de ez ugyan kit zavar?

Puha mancsainkon zaj nélkül osonunk el a sziklafalak mentén. Alattunk a folyó, messze, fent az országút. Bátyám nem sokáig vezet, bár tudom, ilyenkor az időt számolni megtévesztő, a farkaslábak csak úgy falják a távolságot.

Egy kiugró sziklaplató alatt állunk meg. A kövek között mélyedés nyílik, akár barlangocskának is nevezhetnénk. Néhány

csenevész bokor takarja a bejáratát. Christian beoson, pár pillanatot múlva követem.

Aztán leheveredünk a hűs kövekre, és elnyom minket az álom.

XI.

(kedd este)

Körülfog a sötét. Farkas vagyok, futok, talán menekülök. Mögöttem fényszórópár világít, még lövések is dörrennek, de nem ettől félek. Álmomban könnyen le hagyom a nyomomban rohanó kocsit, és innentől magam vagyok. Sziklák között suhanok, hosszú ugrásokkal, kecsesen és gyorsan.

Aztán valami megvillan előttem. Valami titokzatos, zöld csilánás, csak egy pillanatra. Megtorpanok, lekushadok a földre. Farkam reszket az idegességtől, orrom egyenesen a villanás felé mutat. És a sötétből felemelkedik egy másik farkas.

Hatalmas hím, tépett-kopott bundája fakó, agyari félelmetesek. Szeme zölden villog. Nem várom be, megfordulok, és menekülök, visszafelé, ahonnan jöttem. „Ne fuss, kicsi Chris!” – hallom magam mögött jól ismert, rekedtes hangját, de nem állok meg. Nem akarok veled találkozni, hát nem lehet ezt megérteni?

Hamarosan szembejön a kocsit, amit az imént hagytam le, de kit érdekel! Megpróbálok elsuhanni mellette, ám a szoros szűk, közel kényszerülök hozzá, nagyon közel. Fegyver dörren, valami megüt, hogy megbicsaklik a lábam, aztán a további lövések a földre sújtanak. Fekszem, számból vér szivárog. Félig lehunyt szemem elé egy csizmás láb lép. „Nem is nehéz elkapni őket!” – kacag valaki, én pedig utolsó erőmből felvonyítok.

Christian ébreszt. Puha orra vállon bök, szeme aggódva csil-
lan meg a barlang félhomályában. Zavartan felemelem a fejem.
Álmom tovaszáll, egy pillanat múlva már nem is értem, mi volt
annyira borzalmas benne. Ásítok egy nagyot, és ez a bátyámat is
megnyugtatja, ellép mellőlem, körbenéz.

Odakint tompák a fények, de meleg van, hát inkább alkonyat
lehet ez, mint pirkadat. Azaz az egész napot átaludtuk. Hiá-
ba, kegyetlen volt az a tegnapi zuhanás, a mohón belénk maró
sziklák, a csattogó golyók! És amint ide jutok, üres gyomromat
megkordítja az éhség.

Bátyám közben odébb sétál, kileselkedik a külvilágba, majd
visszanéz. Menni akar, nyilván ő is éhes. Hát felállok, nyújtóz-
kodom egy jót, és viszonzom a tekintetét; részemről mehetünk.

Ő bólint, éppen csak az orrhegye rezdül meg a mozdulattól,
majd kilép a barlangból. Hang nélkül, az árnyékokat kihasznál-
va osonunk el a sziklák takarásában. Messze felettünk a betonút
fut, kocsik is járnak, de nem hiszem, hogy bárki észrevenne min-
ket. Az alkonyi szürkesség elrejtí árnyunkat. Mire orrunkba csap
a civilizáció szaga, már sötét van, éjszaka.

Felkapaszkodunk a szurdokból, aztán lefelé haladunk. Alat-
tunk ragyog a város, mint valami szikrázó drágakövekkel tele-
rakott ékszeres doboz, mögötte a tenger fekete tömege sötétlik.
Hamarosan beérünk a házak közé. Dűledező kerítések, elhagyott
épületek magasodnak fölénk. Valahonnan gyereksírás hallatszik,
távolabb autó gördül el. Nem állunk meg, kocogunk tovább, míg
egyre kevesebb lesz körülöttünk az árnyék. Ez már jobb környék,
itt van közvilágítás. Ócska bérházaktól közrefogott sikátorokba
kényszerülünk, nem lenne jó, ha meglátnának minket.

Bár engem kutyának néznének. Bundám szürke, a pofámat
meg egy fehér folt díszíti, mintha valami szánhúzó beütésű
korcs lennék. Persze nagyobb vagyok, mint az északi kutyák

bármelyike, de még mindig jobban el tudom magamat adni ebnek, mint a bátyám, aki határozottan fekete, és teljesen farkasküllemű. Igaz, hogy ikrek vagyunk, de nem igazán hasonlítunk egymásra, szögezem le, miközben újabb sikátor nyílik meg előttünk, vizeletszagú, fülledt levegőjű.

Egy szemeteskonténer mellett, nagy papírkupac alól szuszogás hallatszik. Megtorpanok, hisz nekünk ruha kéne, de a bátyám továbbüget. Hamarosan egy bezárt kocsmá előtt lelünk egy másik embert is. Alkoholoszagú, öntudatlanul fekszik a betonon. Christian megszaglássza, majd körbenéz, feltérdel, és megtámasztja tenyerét a langyos betonon.

– Ez nekem jó lesz – suttogja, és gyorsan vetkőztetni kezdi a figurát. Az meg se rezdül, amíg a bátyám lehúzza róla a nadrágot meg a szakadozott, ballonszerű kabátot, aztán undorodó grimasszal az arcán felveszi a koszos, összeizzadt ruhákat. Inggel vagy pláne cipővel nem vacakol, hisz a dzsungelben is meztláb járt, nem?

– Gyere! – int végül, én pedig felzárkózom hozzá.

A frissen zsákmányolt göncök iszonyúan bűdösek, de cserébe immár szalonképesek vagyunk. Az utcára már úgy lépünk ki, mint kopott hajléktalan és nagy termetű kutyája.

Bátyám hosszú léptekkel indul, én ügetve követem, fejem egy vonalban van a combjával. Néha-néha elhúz mellettünk egy-egy autó, meg néhány gyalogos, ez utóbbiak többsége lesütött tekintettel menekül át előlünk az utca túloldalára.

Hamarosan elkezdem furcsállni útirányunkat, majd az egyik saroknál megtorpanok. Nem arra lakom, amerre a bátyám fordult!

– Nyugi! – magyarázza Christian fojtott hangon. – Most összeszedjük a pénz, amit még az érkezésemkor rejtettem el, aztán veszünk kaját, és csak utána megyünk haza.

Erre gyorsan felzárkózom mellé, mivel ez értelmesen hangzik. Ám véletlenül sem kell csalódnom a bátyámban, hamarosan kiderül, ismételten esztelenséget fogunk csinálni, már ahogy azt ő általában szokta.

A következő utcában ordítóan hangos szórakozóhely neonfényei csillognak, előtte kis társaságokban fiatalok lebzselnek, cigarettafüst és alkoholszag lengi körül őket. Zavartan pislogok, annyira hülye még Christian sem lehet, hogy egy ilyen helyre bemerjen, de hiába sandítok fel rá, hosszú, kimért lépteivel egyenesen a bejárat felé tart. Ebből így vagy úgy, de nagy verekedés lesz.

– Ne idegeskedj, húgocskám, nem balhét csinálni megyünk, csak elhozni azt, ami a miénk! – szólal meg hirtelen, de nem áll meg.

Dühösen felmorranok, hogy a fenébe fogunk mi ide balhé nélkül bejutni, ám Christian nem frászol, haditerve a szokásos.

– Én megpróbálok bemenni. De ha nem hagyják, akkor nekem kéne berohanni, és elhozni a cuccot. Az emeleti férfivécében rejtettem el a pénzt, a hátsó fülke víztartálya mögött. Szagról biztosan megleszed, tegnap jártam itt. Ha megvan, szedj fel engem is. Vagy a bárpuhnál leszek, vagy itt kint verekszem a kidobókkal – magyarázza, és még a szája szélét is megnyalintja az élvezettől.

Még hogy nem balhét csinálni megyünk!

De ezen kár dühöngennem, és még káromkodni sem tudok, farkasformám erősen beszűkíti kommunikációs képességeimet. Christiant amúgy is nehéz lebeszélni a soros agyatlanságáról, így inkább arra koncentrálok, hogy nekem ide most be kell mennem. Hát, rajta!

Könnyedén futásra váltok, elhagyom a bátyámat, ügyesen elszalongozgatok a kint lebzselő ifjoncok között, végül elsuhanok a pénztár mellett. Mögöttem meglepett kiáltások, kurta káromkodások hangzanak fel, és persze Christian kiabál:

– Hé, blöki! Gyere vissza, kutyuskám!

Blöki? Ezért még kap a pofájára, morranok fel, és elnyel a szó-
rakozóhely pokla.

Dübörgő zene, amelyben elvész a majomfecsegés, tarka fények
által át- meg átszótt, fekete sötétség, tömör bűz, amiben a cigaret-
tán és izzadságon kívül még számtalan szag keveredik kibogoz-
hatatlan egyveleggé, és emberek, rengeteg ember! Két lábon csak
úgy tudnék átjutni köztük, ha a könyökömmel törnék magamnak
utat, farkasként kicsit jobb a helyzetem. Kerülgetem a lábakat,
néha vállal meglökve egy-egy combot. A terem szemközti oldalá-
hoz tartok, ahol vaslépcső visz fel a galériára.

Odafent lényegesen kevesebben vannak, így könnyen megtalá-
lom a vévét. Gond nélkül odajutok, és egy kilépő fickó lába mellett
besurranok a mocskos, vizeletszagú helyiségbe. A levegő nehéz,
páratelt, mancsaim alatt nyirkos nyálka fedi a töredezett padlót.

Az előtérben csak egy alak támasztja a falat, szeme homályos,
mint a mosdó feletti tükrök. Részeg, vagy valahogy máshogy
ütötte ki magát, nekem mindegy. Orrommal meglököm a követ-
kező ajtót, bejutok a fürkék elé. Kicsit lejjebb húzom a fejem,
belesek a lenti, mintegy arasznyi résen. Szemem is megerősíti az
orrom által közölt infót, sehol senki.

Megfordulok, de ebből a szögből a részeg sem lát, hát nyu-
godtan két lábra álllok. Kicsit összedörzsölöm a kezem – teljesen
feleslegesen strapálom magam, ettől még totál koszos marad –,
aztán benyitok az utolsó fürkébe. Körbeszimatolok, szúrja az
orrom az erős bűz. De a tartály fémláncos lehúzóján, vagy in-
kább kicsit felette, megérezem azt az agresszív hímszagot, ami a
bátyámat kísérni szokta. Fellépek a csésze peremére, és bekotrok
a tartály mögé.

Egy köteg pénzt és egy helyes kis pisztolyt lelek, hanyagul
belecsavarva valami agyonázott újságpapírba, ami szinte azonnal

szétfoszlik érintésem nyomán. Hát ez remek! És ezeket most hogyan fogom innen kivinni? Merthogy nem a számban, az tuti!

Mogorván lépek ki a fürlkéből, velem szemben nyílik az ajtó, pálmafákat ringató pólójú fickó tántorog be a helyiségbe. Vilámnál gyorsabban rejtem a hátam mögé a fegyvert meg a pénzt, nem hiszem, hogy észreveszi, két lépés között mégis megdermed, leejti az állát.

– Hú, izé... – kezdeményez beszélgetést.

Mit bámul ez rajtam? Aztán beugrik, persze, hiszen most éppen meztelen vagyok.

– Helló! – vigyorgok rá fesztelenül, bár nem teljesen őszintén. – Igazad van, attól tartok, elszúrtam az ajtót, és ez a férfi részleg, igaz?

– Aha...

– Akkor én megyek! – intek felé kedélyesen, és fél kézzel magam mögött tartva a bátyám holmiját, elsuhanok a fickó mellett.

Gyorsan rácsapom az ajtót is, aztán csak megállok, fülelek egy kicsit. Rövid csend után hallom, ahogy a pasas továbbtántorog, és végül megnyikordul az egyik fürke ajtaja. Remek!

Mosolyogva elfordulok, egyenesen a részeg felé, aki még mindig a falat támasztja, ám szemében immár ismét pislákol az értelem. Engem néz, és néha nagyot nyel, rázza a fejét. Kicsit élvezem a hatást, amit keltek, aztán felvillantom csillogó fogsorom, meglengetem bátyám pénzét az orra előtt.

– Megvenném az inged!

– De...

Nem várom végig a tekervényesnek induló mondatot, előveszem a pisztolyt is a hátam mögül, és ráfogom.

– Ide azzal az inggel, haver, és örülj, hogy a nadrágod nem kell!

Lassú mozdulatokkal vetkőzni kezd, nincs türelmem végigvárni, fél kézzel segítek neki. Szerteszét szállnak a gombok, de

mindegy, nem tervezem huzamosabban hordani a cuccot. Amint a pasas kész van, kicsavarom a kezéből a rongyot, és gyorsan felügyeskedem magamra, majd átadok a fickónak egy bankót a nálam őrzött kötegből.

Számomra világos, hogy túlfizettem, ő viszont részeg, azaz kiszámíthatatlan. Kiabálva szidja az anyámat, pedig ő aztán igazán nem tehet semmiről! Ő minden igyekezetével azon volt, hogy úri nőt faragjon belőlem, csak rajtam múlt, hogy nem sikerült neki. Mert be kell látnom, nem sikerült. Mindegy, spongyát rá!

A részeg fickó haragja elől a kint tomboló pokolba menekülök. A zaj ismételten eltömi a fülem, a fények villódzása megvakít. Nagy lélegzetet veszek, egy pillanatra becsukom a szemem, neki-tapasztom a hátam a hideg falnak. Aztán tovább!

Az ing alig ér a csípőm alá, és gombmentességének köszönhetően elől is kissé felületesen takar, hát hüledező tekintetek kísérik, ahogy elindulok, néhányan megjegyzéseket is tesznek. Nem érdekelnek, sietős dolgom van. A lépcső tetején megállok, lepillantok, és teljes megdöbbenésemre a bárpultnál tolongó tömegben észreveszem a bátyámat. Tehát azzal az indokkal, hogy a kutyáját akarja kihozni, mégiscsak bejutott. Bejutott, és egész tűrhetően érzi magát, egy magas széken ül, és egy vörös hajú, nagyon részeg nőt kábít.

A fenébe vele! Lerohanok a lépcsőn, szétlökdösve a felfelé igyekvőket. Bevetem magam a lenti tömegbe, a tumultus szétnyílik előttem, talán szemem szikrázása, talán lendületem miatt. Vagy talán mert egy pisztoly van a kezemben, amit a bárpultnál kibiztosítok, majd oldalról a bátyám halántékához emelem.

– Dögölj meg, te rühes eb! – ordítom ezzel együtt, és komolyan megfontolom, hogy meghúzzam a ravaszt.

Ám egyszerűen nincs rá időm, Christian villámnál gyorsabban perdül meg, egyik kezével elveszi a fegyvert, a másikkal gyomron

vág. Útése nyomán visszazúgok az emberek közé, és elterülök a földön, magammal rántva pár önfeledten táncoló alakot. A következő pillanatban viszont már talpon vagyok, közvetlenül a bátyám mellett, aki a hasamba nyomja a fegyvercsövet, ám közben az arcán átfut a felismerés, és ezzel együtt a mehökkenés is.

– Most mi a fene bajod van?

– Tudod, hogy rohadtul utálok az ilyen zajos helyeket! – kiabálok. Feleslegesen, a zenének csúfolt bömbölés elnyom minden más hangot.

– És akkor már muszáj engem lepuffantani, mint egy rühes kutyát?

– Miért pont ide rejtetted el a cuccod? Egy egyszerű csomagmegőrző is megtette volna!

– Pisztolyt nem viszünk csomagmegőrzőbe, pici húgocskám! És ez nem olyan rossz hely, meg nem is akarok sokáig maradni, csak még felszedem ezt a csajt – magyarázkodik, aztán az eddig főzött, dögös vöröshöz fordul, és bemutat. – Na, ez a húgom.

– Csini a rucid! – dicsér a bátyám egy éjszakára választott kedvese, amitől nem csökken haragom.

– Kint várok rád, öt perced van – gyömöszölöm a pénzt Christian fegyvertartó kezébe, majd távozom.

Dühödten töröm át magam a kijáratig. Az emberek kitérnek előlem, egy pasas van csak, aki megkockáztatja az ismerkedést. Nagyjából odáig jut, hogy „helló, szépség”, amikor a falhoz csapom. A bejáratnál lebzselő kidobók között felemelt fejjel vágok át, egyik sem mer belém kötni, bár amikor kiérek, valaki fütytyent egyet.

– Klassz a bugyid! – kiabálja utánam egy hang, ami világosan mutatja, hogy a ruhaként hordott ing mégiscsak elegendően hosszú. Hiszen az ipse nem látta, hogy nincs rajtam bugyi, ergo, nem láthatott semmit. Igaz?

És persze, mindegy az egész!

Odakint csak az első sarokig futok, ott aztán egy kellőképp árnyas kapualjban letépem magamról az idegenszagú rongyot, és ismét négy lábra ereszkedem. Majd visszaóvakodom, de csak és kizárólag az árnyékok rejtekében. Végül megállok az utca túloldalán, egy nagyobb kocsi alatt elheveredem, és a mancsaimra fektetett orral várok. Nem sokat, Christian tartja az öt percet, hamarosan megjelenik, a vörös nőt támogatva.

Ez megőrült, mi a fenét akar kezdeni ezzel a totál részeg csajjal?

– No, megvan a kutyád? – kérdi az egyik kidobó, mire engedelmesen kimászom a kocsi alól, és ügyesen megmutatom magam.

Profin csinálom, még a nyelvem is kilógatom egy kicsit, hogy kedélyesebbnek tűnjek. Jó vagyok, így zűr nélkül hagyjuk el a terpet, és már éppen véglegesen megnyugodnék, amikor kiabálás harsan mögöttünk.

– Hé, te strici, mit képzelsz magadról?

Hátra sem pislantok, világos, hogy nem nekem szóltak, hanem a bátyámnak. Ám Christian sem veszi magára a megszólítást, békésen megy tovább.

– Nem hallod, te görény, állj meg!

Felsandítok a bátyámra, kivillantom a fogaimat. Mi a fenét csinálhatott odabent?

– Nyugi, csak a csaj fiúja. Biztos nem csinál balhét, merthogy zsarú – magyarázza nekem, aztán óvatosan leülteti a nőt egy útba eső padra, és megfordul. – Mi a fenét akarsz még, haver? Már a pultnál megmondtam, hogy hagyj békén!

– Ha leszállsz a nőmről, akkor békén hagyunk. De ha nem, akkor nagyon meg leszel verve! És utána hosszan rohadsz majd a sitten, amiért megütöttél egy rendőrt – fenyegetődzik az utánunk loholó fickó, aki lehet, hogy zsarú, ám feltehetőleg a korruptabb,

hatalmával visszaélő fajtából való. Emellett pedig erős gyerek, könnyű kabátja alatt fegyvert sejték, talán kést, de valószínűbben botot. Hat társa van, ahogy gyorsan utánaszámolok, hasonló ka-liberűek mind.

Tehát már itt is van a verekedés, vélekedem, és kényelmesen le-heveredem a pad mellé, a kikopott gyepre. Aztán unottan végig-hallgatom, ahogy a pasasok elmondják Christiant mindennek, ami undorító ezen a féltekén. Közben óvatosan körbe is veszik a bátyámat, kezükbe simulnak a fegyverek. Hát igen, itt verekedés lesz, nem is kicsi.

Ezt Christian is így látja, tehát jókedvűen mosolyog, és lazán ácsorog a lassan bezáródó gyűrűben, de nem várja be a rohamu-kat. Hirtelen ugrik, mintha rugók repítenék, ökle a legközelebbi fickó pofáján csattan. A többiek nekimennek, pillanatok alatt teljes lesz a káosz. Pillanatok alatt, de csak pillanatokig, mert aztán a bátyám kiválik a gomolyagból, és rendet tesz. Egy fickót elfektet, másik kettőt röppályára állít, majd a megmaradt négy-ből hármat könnyedén megfutamít.

Az egyetlen maradék viszont nem fél, szemében vörös tűz ég, ki tudja, mi lobbantotta lángra? A szaga alapján azt mondanám, talán valami drog, de mindegy is, a lényeg, hogy láncra erősített vasdarabbal védekezik, nem is ügyetlenül. Űtése néhányszor telibe kapja Christian odalát, és nyilván eltöri pár bordáját is. Bátyám összegörnyed a fájdalomtól, de végül elkapja a láncot, magához rántja a pasast.

És bár csak vékony sarlóként, de fénylik felettünk a hold, Christian keze összezáródik a fickó nyakán, torkából morgás tör fel, karmai könnyen siklanak elő a semmiből, fogain megvillan Holdtestvér ezüst ragyogása. De akkor már ott vagyok mellette.

Nem vesz észre, láthatóan magával ragadta a fájdalom és a diűh, hát a bokájába harapok, alig fogom vissza az erőmet. Azonnal

elfeledkezik a pasasról, aki nyüszítve kotor el a sötétségbe, ám ez akkor már egyikünket sem érdekel.

Holdtestvér felénk fordítja ragyogó arcát, vér íze fut szét a számban, és nem számít, hogy a testvérem vére. Christian felmordul, pofája már farkasé, természetén feszül az eleddig laza ballonkabát. Szélesre tátja állkapcsát, fogsora félelmetes, mint maga a halál. Én elengedem a bokáját, lekushadok, és félrefordított fejjel mutatom neki: az én agyaram is veszedelmesek, ne akarjon velem küzdeni!

Aztán megfagy a kép, csak fojtott morgásunk töri meg a csendet, de az is egyre halkabban. Végül Christian hátrálép, megrázza a fejét. Kiegyenesedik, félrelöki a szemébe hullt tincseket. Mellkasomban enyhül a nyomás, magam is hátrálok egy kicsit, aztán lassan lesimul a sörényem.

– Bocs – motyogja a bátyám, majd zavartan körbenéz. – Igazad van. Menjünk!

Ezzel elindul, immár egy pillanatra sem törődve a nővel, akiért az imént megverekedett. Én meg aztán pláne nem törődöm a kis vörössel, aki hortyogva alszik a padon, kocogva követem a bátyámat.

De a lelkem még nem nyugodott meg. Christian megharapta volna azt a fickót, ha nem szólok közbe! Meggyilkolta volna! Lehet, hogy neki már nincsenek gátlásai az emberöléssel kapcsolatban?

XII.

– Nem szabad gyilkolni! Sem embert, sem farkast – magyarázta Charlie bácsi, nem is egyszer.

Sok minden mással együtt ezt is elmondta párszor. Először nem igazán vettük komolyan az ilyen intelmeit, oda sem figyelve bólogattunk, később már untuk, de végül eljött az az idő is, amikor nem fogadtuk el vita nélkül.

– Miért? – kérdezett vissza egy napon a bátyám. Akkor épp az egyik hegyi tavacsánál lógtunk, egy szúnyoglakta, de épp ezért ember nem járta, mocsaras részén a vízpartnak.

– Csak. Ez a törvény – válaszolta Charlie bácsi. A parton guggolt, és látszólag minden figyelmét lekötötte a hullámok játéka. Bátyám belegázolt a tóba, de csak néhány lépést, épp hogy kiérjen az öreg ütőtávolságából, aztán felé fordult, és csípőre tette a kezét.

– De mire jó egy ilyen törvény? Nem hinném, hogy félnem kéne bármi összecsapástól, hát akkor miért nem harcolhatok, akár halálig? – ismételte meg a kérdést. Kamaszosan nyurga alakja köré glóriát font a vízen csillogó napfény. Charlie bácsi ránézett, de nem tűnt dühösnek.

– Persze, általában nincs félnivalód. Az embereknél erősebb vagy, ők nem vehetik fel a versenyt a farkasfogaid meg karmaid ellen. Farkas sem győzhet le könnyen, hisz segítségedre van ellene emberi eszed és ravaszságod. És mindehhez társul még a gyilkolás vágya, ami ott él mindannyiunk lelkében, és ami minden harcban erőt ad. Holdtestvér ajándéka. De pont ez a baj. Könnyen megeshet, hogy rákapsz az ölés ízére, és nincs, ami visszatartson, hisz erősebb vagy az áldozataidnál. Könnyen vérengző vadállattá válhatsz, tömeggyilkossá. Arra való ez a parancs, hogy mindez ne történjen meg. Mert semmi mást nem állíthatsz a ragadozó ösztöneiddel szembe, mint emberi elme alkotta szabályokat! Érted?

Bátyám beharapta az ajkát, aztán belerúgott a vízbe. Ezernyi csillogó cseppecske követte mozdulatát.

– Értem – morogta.

– Ezt én is értem – szóltam közbe. Addig kacsázásra való kavicsokat keresgéltem a parton, de most odamentem hozzájuk, és letelepedtem az öreg mellé. – Az világos, hogy a szabály az ellen való, hogy vérengző fenevadak legyünk – folytattam. – De nem értem, miért nem lehetünk vérengző fenevadak, ha egyszer ezt diktálják az ösztöneink? – kérdeztem.

– Mert ha sokat ölsz, kicsi Chris, akkor felfigyelnek rád, és ha tömegben kezdenek rád vadászni, akkor véged. Sok lúd még titeket is legyőz! – magyarázta Charlie bácsi, miközben gyengéden megsimogatta a fejem. – Ami meg a ragadozó ösztönök által diktált dolgokat illeti... Mi nem azért maradtunk fent, mert az ösztöneinkre hallgattunk, és nem is azért, mert az emberi eszünket követtük. A mi túlélésünk kulcsa a lelkünk két fele közötti egyensúly!

– Aha. Tehát ennek a „ne ölj” szabálynak is az az értelme, hogy „ne ölj, de ha már megtetted, legalább lelkiismeret-furdalásod legyen, és ne akarj még egyszer ölni” – mondtam elmélázva. Az öreg felmordult.

– Úgy értelmezed a szabályokat, ahogy akarsz, de ha bármelyiket is megszeged, én megtéplek, és abban nem lesz köszönet! – morogta, de aztán ennyiben hagyta, és visszafordult a víztükör felé.

Így utólag úgy érzem, akkor nagyon a fején találtam a szöveget. Hisz már Charlie bácsi élete is azt mutatta, hogy néha igenis lehet ölni.

Ő harcolt a második világháborúban. Lengyelország lerohanásának a másnapján már úton volt Varsóba, hogy „végre beverjen egy-két náci pofát”. Ő legalábbis így mesélte, és állítólag végigpartizánkodta egész Európát.

Hogy az azt követő fél évszázadban mit csinált, arról igazából sohasem mesélt, de elejtett megjegyzései meg kedves anekdotái

arra engedtek következtetni, hogy utána is gyakran látogatta a háború dúlta vidékeket. Tehát nyilván élvezte, de legalábbis kihasználta azokat az alkalmakat, amikor legálisan ölhetett, bár soha sem volt hivatásos katona.

És a bátyám az elmúlt fél évben mit csinált? Pontosan ugyan-
ezt! Ellógott a dzsungelbe, kicsit verekedett, nyilván gyilkolt is. . .
Tehát ez még nem baj, mentetettem magamban Christiant. Ettől
még válhat olyanná, mint Charlie bácsi, ami egyáltalán nem vala-
mi fenyegető jövő.

Meg egyáltalán! A „ne ölj” csak egyike a szabályoknak, és nem
is a legfontosabb.

XIII.

– Álljunk meg egy kicsit! – ránt vissza a valóságba Christian hangja.

Pár sarokkal már odébb vagyunk, ami ugyan még nem jelent biztonságot, de legalább átmenetileg csend van és nyugalom. Bátyám leül az útpadkára, én körbenézek, beleszimatolok a levegőbe. Am egyelőre tényleg nem fenyeget semmi veszedelem.

Ennek ellenére fülem hegyezve várom végig, ahogy Christian felhajtja a nadrágja szarát, és megvizsgálja harapásom nyomát a bokáján. Szégyenkezve lesütöm a szemem, valóban csúf, de már heged, és pár nap múlva nyoma sem lesz. Bátyám is erre a következtetésre juthat, mert legyint, feláll és továbbmegy. Talán kicsit biceg, de nem vészes, nyugtatom meg magam, és utánakocogok.

– Tényleg bocs. Egy kicsit elvesztettem a fejem – motyogja Christian. – Akklimatizálódnom kell még. Elvégre ez nem a dzsungel!

Helyeslően vakkantok egyet, és megbocsátásom jeléül barátilag csóválom a farkam. Erre a bátyám is elmosolyodik, aztán hegyezni kezdi a fülét. Akkor már én is hallom, valami tompa morgás közeledik. Beleszimatolok a szélbe, rossz szagokat sodor, a sarkon pedig befordul egy motor. Belebámulok a fényszórójába, látni persze semmit sem látok, mégis érzem, a közeledő gép nem sok jót hoz a számunkra.

– A fenébe, szerinted utánunk jöttök? – kérdi Christian, válaszként én már futok is.

Mögöttünk újabb két motor fordul be az utcába, majd megkésve még egy. Könnyen lehet, hogy az elmenekült fickók jöttek vissza. Vagy talán a zсарu kihívta a céget, és már itt is vannak a cimborái. Vagy valaki más. Valaki, aki talán nem is akar nekünk semmi rosszat.

Ám biztosan nem tud semmi rosszat tenni, ha nem ér utol minket! E megfontolás alapján hosszú ugrásokkal futok, a közeledő motorokkal ellentétes irányba. Teljes erejéből rohanó bátyám hamarosan leelőz. Négy lábon ugyan gyorsabb vagyok nála, de hagyom, hogy ő vezessen, nekem nincs kedvem gondolkodni, hogy merre menekülünk. Végül is, most ő kevert minket bajba!

Hát loholok Christian mögött. Az utcán futunk, a házak tövében, mögöttünk felpörögnek a motorok, aztán egy kosárlabdapálya drótkerítése következik. Bátyám rutinosan lendül át rajta, én egyetlen hosszú ugrással veszem az akadályt, üldözőink viszont kerülni kényszerülnek. Átrobogunk a palánkok alatt, aztán újabb kerítés, mögötte újabb betonúttal, amelyen túl dohszagú, roskatag házak tornyosodnak. Halott szemű lámpák magasodnak fölénk, egyedül Holdtestvér szűkmarkúan szórt fénye ezüstözi a megkopott épületeket.

Bátyám körbekémlél, aztán int, és átvágunk az úton. Távolabbról gépzaj közeledik, behúzódnak egy kapualjba. Az utcába

befordul egy hatalmas motor, még hozzá egyenesen egy rendőrmasina. Majdnem leesik az állam, de nincs lehetőségem alaposabban meg szemlélni, eggyé válok a lábam előtt halmozódó szeméttel. Christian mellém lapul, lélegzetét sem hallom, olyan csendesen. Tanult valamit a dzsungelben, állapítom meg elismerően, amíg a járgány elgördül előttünk. És bár a nyeregben ülő férfi buzgón meresztgeti a szemét, nem lát belőlünk többet pár mocskos rongycsomónál.

Hamar eltűnik, de mi még hosszan lapulunk. Feleslegesen, teljes a csend. Ennek ellenére talán félóra is eltelik, mire előmászunk, és az ellenkező irányba nekivágunk a városnak. Hosszúra nyúlt a mai nap, kicsit fáradtnak érzem magam, meg éhes is vagyok, és ez türelmetlenné tesz. Előrekocogok, mutatom az utat.

– Megyek már! – morogja a bátyám, és már futtában szedegeti ki a hajába ragadt szemetet. – Hülye zsarú! Apa idejében azért nem voltak ennyire állatok, igaz?

Helyeslően vakkantok, bár lehet, hogy csak az elfogódottság meg a nosztalgia miatt látom így. Aztán, mivel a bátyám bokáján a megerőltetés miatt felszakad a harapásom nyoma, hát sétára váltunk.